

FERENCÉ KÖZLÖN

1938. Március hó

XVIII

TARTALOM :

- Terciárius naptár.
m. m.: Eltűrni és engedelmeskedni.
P. Dr. Dám Ince OFM: A kérő útja.
P. Takács Ince OFM: † P. Molnár
Arkangyal OFM.
Pálffy Erzsébet grófnő: Eucharisztia
és virágok.
Pálhász Vince OFM: A megigazulás
útján.
P. Dom. kat. Lelkigondozás szeretettel
otthona.
P. Roznik Rajnér OFM: Krisztus
útján.
Pálffy Erzsébet grófnő: Kérem
gyónócéduláit
P. Kaizer Nándor OFM: A budapesti
Margit-körúti ferencrendiek
a budavári ostrom alatt 1848-ig
május 4—21-ig.
P. Szabados Anzelm OFM: István
szava emberkézben.
P. Árvavári Agnellus OFM: A keresztség
részt árnyékában.
Rendi élet.
Rendünk világkrónikája.
Hirdetések.

Eltűrni és engedelmeskedni.

tömérdek anyagi eszközt jótékonyági műveire fordította. A pénzt csak eszköznek tekintette. Egy millió kínai dollárt áldozott azoknak a missziós intézményeknek fenntartására, amelyeket ő hozott létre: 20 templom és kápolna, 71 székhely a Szt. Vince-konferenciák számára 363.720 hallgatóval; 7 iskola 3000 növendékkel, 5 kórház, 19 dispensaire, 2 árvaház, 2 menház az agkok számára és 250.000 keresztes!

1933 óta ő Kinában az Actio Catholica elnöke. Mint a hitnek és a cselekvésnek embere ebben a tisztjében nem címet, hanem súlyos kötelességet látott. Tekintélyes állását, óriási vagyonát mind beállította abba a nagy célba, hogy Kinában a katolikus Egyházat megerősítse és minél több lelket mentsen meg. Egyszerű és közvetlen modorával mindenkit megnyert nagy intézményeinek. Még a pogányok is szívesen adtak neki tekintélyes összeget, hogy jótékonyágát minél nagyobb térre kiterjeszthesse. A gazdagság élvezetei helyett a szegények, foglyok, halálraítéltek hitoktatásában lelte örömét, és legnagyobb boldogságát az képpezte, ha sikerült neki valakit megkeresztelnie! Ha ellenkezésre talált valakinél, szép szerényen visszahúzódott egyik sarokba a börtön vagy a kórház folyosóján, elvégezte a rózsafűzért-és utána a szeretet jóságos szava rendszeren eljutott a megátalkodott szívhez . . . és ő újra keresztelhetett!

Valóban tűrt . . . és engedelmeskedett Jézus serkentő szavának, hogy menjetek aratásomba! Nem egyszer hívták börtönbe azokhoz, akiknél másoknak nemsikerült eredményt elérniök . . . Előtte folyton csak egy lebegett: Szeretnék, minél több lelket megmenteni! De ezért szüntelen imádkozott is! Egyik hittérítővel autón ment valahová, és ő út közben a rózsafűzért imádkozta-feltűnés nélkül. Egyszer csak meglátott egy beteg gyermeket: „megállította a gépet, leszállt és hozzá közeledett . . . A kicsi teremtés haldoklott és ő elővette a keresztlövizes üveget, amelyet mindig magával hordott, és kiszolgáltatta az újjászületés szentséget, aztán továbbment munkájára“.

Türelmét, áldozatosságát a napi szentmiséből és szent áldozásából merítette. Egő buzgósággal igyekezett az Oltáriszentség tiszteletét terjeszteni. 1934 óta Lo-Pa-Hong az Eucharisztikus Világkongresszusok ne-

dező bizottságának állandó tagja. Mint ilyen vett részt a chicagói Eucharisztikus Világkongresszuson; a manilaira pedig mint a pápai bizottság tagja kísérte a pápai bíboros legátust. Első kínai, aki mint pápai titkos kamarás a pápai családhoz tartozott. A kínai kormány tagjai közül H. H. Kung pénzügyminiszterhez fűzte benső barátság. Nagy tekintélyével sok dolgot kieszközölt a hittérítőknek és a katolikus Egyháznak. Legjobb barátja volt azonban: Szent József. Tőle könyörgött ki mindent óriási intézményeinek fenntartására.

Ezért a sok szeretetért végül jutalmul kapta a szeretet vértanúságának pálmáját. Sanghajban maradt és igyekezett tönkretett jótékonyági intézményeit föltámasztani. Honfitársai közül egyesek ezt a kínai ügy elárulásának tekintették, és egyik ilyen útja alkalmával orgyilkos golyóval ontották ki nemes életét. Mi is kövessük másik szép jelszavát: Szeressetek! Csak így menthettek meg sok lelket. Túrjátok el az emberek gyarlóságait és legyetek mindenkinek szolgálatára, hogy mindenkit Krisztushoz vezethesetek.

m. m.

A kérő áldozat.

Irta P. Dr. Dám Ince ofm.

Az embert minden tettében jó adag önzés vezeti. Mi a hasznom belőle? — tolakodik előtérbe minden vállalkozásunknál. Mélyen emberi a szentmisénél is kérdésünk: Mi hasznom van a szentmiséből? Szent önzés kérdezeti ezt velem. Akkor áll a szentmiseáldozat a legközelebb hozzánk, amikor elevenünkbe vág, számunkra többletet, gazdagodást jelent. Amikor elhat embri gyengeségünkhöz, nyomorunkhoz, van szava szívünk titkos és nyílt vágyaihoz, és reményt kelt bennünk arra, hogy amit most kérünk, teljesíti az Isten. Mióta csak ember él a földön keresett Valakit, aki előtt kiöntheti panaszait, odatárthatja inségét. Szellemi elesettségében ezt a Valakit sokszor képben, tűzben, állatban, természeti erőben kereste, — azonban mindig kért, folyton könyörgött. Érdemes volna megírni az emberi imádság történetét. Döbbenetes monografia kerekednék ki ebből, de titokzatos lényünkről, tragikus vergődésünkről ezerszerre többet mondana, mint akármely más történelem.

Koldusok vagyunk. Lehetetlen tagadásba vennünk, hogy a legmélyebb, leggazdagabb emberi lelkiélet is ezer hiányban szenved... és ezek pótlása csak onnan felülről jöhet. A koldusnak pedig kérnie kell. A belpoklosnak, a vaknak, a századosnak, a gyászoló két bethániai nővérnek, sőt Kánában még az Istenanyjának is kérnie kellett, hogy az Úr vegye le a keresztet, a gondot, a nyomorúságot. Életerőnket lopja a sátán, lopja a világ, lopja természetes egyensúlyából kibillentett érzékiségünk. Van mit kérnünk, van miért rimánkodnunk!

Jöjj hát, te, az elveszett Paradicsom fölött kesergő ember! Hadd a panaszos lantot és megmutatom, hol nem pengeted hiába. Jöjj, te, üres-tenyerű, lapostarisznyájú embertestvér s megmutatom, hol osztják a legnagyobb gazdagságot. A kereszténység oltárkövei fölött megnyílik az ég s részvétre talál az ember tehetetlensége. Itt sokan imádkoznak, hatalmas tömegek esdekelnek, történelmi korok állnak kitárt karokkal. Itt imádkozott szívzorongva az ősegyház vértanújelöltje, itt az eretneksé-

gek pörölye, a népvándorlás barbárainak apostola, két évezred sok millió szerencsétlenje, szenvedője, nincstelene, vigasztalanja. Nincs a kérésnek az a szava, amely fel ne hangzanék itt. Micsoda változatai a kérésnek az egyéni hangulat, rászorultság és inség kifejezésére! Itt kiáltássá, szent jajjá fokozódik az ima hangja: „Uram, hallgasd meg könyörgésemet, és az én kiáltásom jusson Eléd!” Itt örökös a felhívás: Könyörögjünk! Imádkozzatok, testvérek!

A szentmise kérő áldozat! Annak a kérésnek, amely benne elhangzik, mindig megvan a maga foganatja, mindenkor meghozza a maga gyümölcsét. Meg kell hoznia, mert aki ajkára veszi imánkat s az ég felé küldi, biztos meghallgattatásra talál. Ott minden könyörgés végén ez áll: „a mi Urunk, Jézus Krisztus által, aki Veled él és uralkodik a Szentlélekkel egyetemben, Isten, mindörökkön örökké, Amen“. Olyan ez a záradék, mint a fontos ügyben irt levél mellett az ajánlás. S ha valahol, a szentmisében nagy jelentősége van. Itt maga Krisztus jelenik meg oltárainkon s az áldozat hevében magára veszi embertestvérei minden gondját és terhét, minden aggodását és törekvését s imádkozó ajka elrebegi az imádás és engesztelés mellett a mi kéréseinket is mennyei Atyjának. Zsámollyá lesz az oltár, és róla az Isten Fiának Szívéből a legkedvesebb hang száll az égi trónus elé. Kérésünk sokszor önző, — Krisztus ajkán önzetlenül hangzik. Imánk félénk, — Krisztusnál a legbensőbb viszony hangján szól. Mi nem tudunk érdemekre hivatkozni, — Krisztus a maga végtelen érdemeire utal. Bűnt követtünk el, — Krisztust még ellenségei sem merték vádolni bűnről. Átala, Vele és Benne hangzanak el kéréseink.

Krisztus így valóban azzá magasztosul lelkünkben is, ami hozzánk való viszonyában a rendeltetése, Közvetítővé. Személyében egyesíti azt a két végletet, amely között közvetítenie kell. Mint igaz ember ott áll az emberek között, beleyökerezve minden szükségükbe és igyekezetükbe, de érintetlen szentségével, világot átölelő szeretetével és hatalmával fölötte áll az embernek; mint az emberek legkiválóbbja, méltó arra, hogy mindörökre képviselje Isten előtt az emberiség legszentebb érdekeit. A másik oldalról pedig ez az Ember, az emberiség virágja és expanense, egyben igaz Isten, tehát énisége közvetlenségével, az élet és létközösség melegével és erejével tudja az emberiség érdekeit képviselni és egyben a legközvetlenebb közelről tudja rájuk árasztani Isten áldását. (Schütz)

Ami nemes ég felé mozdulás, hálaadás és könyörgés megdobbant emberi szívet, Krisztus lelkével lobogó lánggal száll az égnek. Ami megátalkodottság, lázadás, kárhozat és káromlás valaha feltámadt Isten ellen, ami fájdalom, szenvedés, nyomor felnyögött ezen a földön, azt mind, mint Winkelriedi Konrád az ellenség lándzsáit, maga ellen gyűjti, adóságát vállalja, káromlását engeszteli, szenvedését magára veszi, fájdalmát enyhíti, csüggettségét bátorítja.

Krisztus így imádkozik a szentmisében. Milliók keze kulcsolódik Krisztus imádkozó főpapi kezébe, milliók imája szólal meg Krisztus ajkán!
(Folytatjuk.)

A szív az után tör, amit legjobban szeret: a kevély a méltóságok, a fősvény a gazdagság, a bosszúálló a bosszú, a buja a gonosz gyönyörök után vágyik. És hová hajlik a jó keresztény szíve? Az ég felé, ahol az ő Istene, az ő kincse lakik.

† **P. Molnár Arkangyal O. F. M.**
1887—1938.

Irta Takács Ince O. F. M.

1. Nehéz a válás a mi kedves P. Arkangyalunktól. . . Hihetetlennek látszott első hallásra, hogy ez a különösen erőteljes ember, aki alig haladt túl férfikora delén, az első emberöltőnek majdnem pontos határán távozott közülünk 1938. január 23-án. *Megölte őt* az, ami egész életét jellemezte: a *lázás munka*. Súlyos cukorbaja kiméletet parancsolt ugyan neki, de ő a legutolsó napig népmissióban dolgozott az Úr szőlőjében. Meghalt „a fronton” akkor, amidőn legjobban tevékenykedett: a cselekvés mezején találta őt a halálos kór utolsó fulánkja, amelyről maga sem hitte, hogy végzetes lehet szervezetére. Ha dicső a hazájáért küzdő katonának a halála, mert az ellenség golyója oltotta ki életét; ha nemes áldozatnak tekintjük azt a betegápoló nővért, akit hivatása közben ragályos betegség ragad el; ha meghatódunk azon, hogy egy papot mise közben, egy Prohászkat a szószéken talál a kaszálo halálnak mestervágása: akkor szíventalál és meglep bennünket s a dicső áldozatosság benyomását gyakorolja reánk P. Arkangyal halála. Ő is a legnemesebb fronton, a lelkekért folytatott harcban, majdnem a szószéken halt meg. Örömteljes vigasz lehet ez főképp az ő számára, mert a megmentett lelkek imájától kísérve érkezhettek be *Ura örömébe*.

2. P. Arkangyal fontos szerepet töltött be mint Szent Ferenc fia a Szűz Máriáról nevezett ferences rendtartomány életében. Attól az időtől fogva ugyanis, hogy elkerült a Rába folyó szeszélyes kanyargásaitól romantikussá avatott szülőfalujából, *Vasszentmihályból* a szentgotthárdi gimnázium falai közé, onnét pedig, mint serdülő ifjú fölvetélért kopogtatott Isten Szegénykéjének, Szent Ferencnek rendjébe, — minden életmozzanata azt bizonyította, hogy neki teljesítendő föladatai vannak szerzetében. Az akkori rendtartományfőnök: *P. Bendes Valerián* Rómába küldte őt a skolasztikus bölcelet elsajátítása végett. A bölcelet szeretete különben elhatározólag és döntőleg folyt be gondolatainak, lelkületének és elhatározásainak, sőt tevékenységének is az irányítására. 1911-ben az Örök Városból, Rómából hazaérkezve már mint fölszentelt pap azonnal a rendtartomány egyik legfontosabb és bizalmi állásában nyert beosztást: Galgóczon a ferences teológusok magisztere és professzora lett. 1913-ban áttették tulajdonképeni szakmájának mezejére, a malaczkai ferences bölcséleti főiskolára és kedvenc tárgyát: a filozófiát tanította öt éven keresztül és egyúttal mint magiszter is nevelte az ottani szeráfi ifjúságot. 1918-ban pozsonyi guárdián lett, és mint ilyen az ottani teológiai főiskolának is tanára. 1919-ben törhetetlen magyarsága miatt Csehszlovákiából távoznia kellett és attól fogva egészen 1930-ig folytonosan a rendi teológián tanította a morálist (erkölcsstant) és a bölcséletet. És pedig Pápán (1919—21), Budapesten (1921—24), Nagykánizsán (1924—26), és Szombathelyen (1926—30). Mint ilyen elnyerte a *jubiláló tanári* címet (lector jubilatus), amelyet az egész

rendnek a generálisa azoknak szokott adományozni, akik egyfolytában 16 éven keresztül tanították a rendnek ifjait. P. Klumper Bernardin akkori rendfőnök ezt annál nagyobb örömmel adta neki, mivel Arkangyal atya valamikor Rómában neki is növendéke volt, s mint ilyent jól ismerte.

A magyar rendtartomány kormányzásában is élénk résztvett, mint az egészséges haladásnak egyik embere. 1921—27-ig kétszer egymásután választotta őt rendtársainak bizalma rendtartományi kormánytanácsossá, 1927—30-ban pedig tartományfőnökhelyettesé (custossá). 1930-tól 1938-ig, bekövetkezett haláláig Székesfehérvárott (1930—32; 1935—38) és Nagykanizsán (1932—35) a házfőnöki hivatalt töltötte be. Nagykanizsán mint a város plébánosa is jótékony befolyást gyakorolt az ottani lelki és társadalmi életre.

Mint szerzetest általában jellemezte az egyszerűség, egyeneslelkűség, őszinteség és gyors elhatározás, valamint a franciskánus eszmékért való nemes lelkesedés. Pontos ember volt, hivatalának és tanári tisztjének kedvvel és életet lehelő erővel felelt meg. A rendtartomány fiatalabb nemzedéke úgy tekintett reá, mint mesterére, akinek katedrájáról egykoron a legfőbbesébb igazságok, életelvek és utasítások hangzottak feléje.

3. P. Arkangyal külön hivatása és kedvelt foglalkozása volt a tollfogtatás. Mint író kiváltkép a ferences irodalomban szerzett magának jó nevet. A ferences eszmékért való lelkesedését Rómából hozta magával, a rend ottani egyetemjellegű központi szellemi akadémiajáról. Már jó ideje, Lepsényi, Pelikán Krizsó ferencesek irodalmi tevékenysége óta nehezen indult el a rend tagjai között a tudományosabb irodalmi foglalkozás. Az újdonság erejével hatott tehát, amidőn Rómából hazajövet nemsokára megkezdte írói működését. Ebben különben, mint e sorok írójának is mondotta, pártfogója és mecénása volt a magyar franciskánusok egyik legnemesebb alakja, az akkori provinciális: P. Ozorai Izidor. A tudományos teológiai és filozófiai világ is fölfigyelt, amidőn 1912-ben a Dudgeon János szerkesztésében megjelenő *Religió* folyóirat (17—19 sz.) cikksorozatban közölt Arkangyal atya tollából: *A párisi Immaculata-vita hitelessége* címen, amelyben Duns Skót Jánosnak szerepét a Szeplőtelen Fogantatás tanában világította meg. Ezenkívül egymásután jelentek meg cikkei a *Szent Ferenc Hírnökében*, a *Bernardinusban* szónoklatait közli, továbbá az *Egyházi Lapokban*, a *Ferences Közlönyben*, a *Keddi Pósta-ban*, a *Szent Antalban*, amelyek mind vallásbölcseleti, gyakorlatias vagy rendi vonatkozású rámutatásokkal igyekeztek a jó ügyet előbbrevinni. Írt a napilapokban is. Itt vitába bocsátkozott a maga egyházas felfogásának igazáért. Emlékszünk reá, mily bátor és temperamentumos sorokkal és cikkekkel foglalt állást Galgócson a helyi újságban egy erkölcsrendészeti helytelen ügyben a krisztusi és az egyházas elvek mellett. Szombathelyen (1927 április) a helyi lapban szólalt föl Gárdonyi „Annuskájának“ előadása ellen, amelyre a középiskolásokat is elvitték. Ezekben a vitáiban rendesen a bölcselet fegyvereivel és az erkölcsi elvek fennkölt erejével győzelmet aratott.

(Folytatjuk.)

Eucharisztikus virágok.

Irta Pálffy Erzsébet grófnő.

Ráfael a Vatikánban.

Az Úr 1508. esztendejét írták.

Lázás munka folyt a vatikáni halmon. A század legnagyobb művészei fogtak össze, hogy megvalósítsák a dicsőségesen uralkodó II. Gyula pápa hatalmas gondolatait. Bramente az új Szent Péter-bazilika alakjait rakta le. Michelangelo a Sixtus-kápolna mennyezet-festményein dolgozott. Perugino, Sodoma a vatikáni termek díszítésén fáradozott.

De Gyula pápát nem volt oly könnyű kielégíteni. Nemes művészi érzéke és fenségesen viharzó gondolatai minden eddigit felülmúlót követeltek.

— Perugino és Sodoma munkája nem tetszik nekünk — jelentette ki egy napon. — Mást akarunk látni a termek falán. A művészetnek föl kell emelkednie a mennybe, hogy necsak a szemet nyugtázza le, hanem a lelket is.

A méltóságteljes aggastyán sötét szeme elégedetlenül villant. Titkára csendes kétségbeeséssel nézte. Az egész délelőtt tárgyalásokkal telt el s a Szentatya mindent kifogásolt. Bramentét felületesnek találta, Michelangelót nagyon lassúnak, Perugino és Sodoma számára pedig csak korholó szavai voltak.

— De hát mit óhajtánál, Szentséges Atyám, mire gondolsz? — kérdezte a titkár.

— Termeim falán az eget és földet akarom összekapcsolva látni! De hát ezeken a mázolókon kívül nincs más festője Itáliának!

Bramante, az építész, aki eddig szerényen meghúzódott a háttérben, most félénken megszólalt.

— Szentséges Atyám, ismerek egy fiatal festőt, földim és távolról rokonom is, aki meg tudná oldani ezt a nagy feladatot.

— És ki az? Miért, hogy eddig nem beszéltél róla? — dörgött Gyula pápa.

— Az Urbinói Ráfael. Peruginó iskolájában tanult, de mondják, túlszárnyalta mesterét. Jelenleg Firenzében dolgozik.

A pápa fölemelkedett karosszékéből. Hosszú, kutató pillantást vetett az építészre s aztán ellentmondást nem tűrő hangon ráparancsolt:

— Írj neki azonnal, hogy óhajtjuk, jöjjön Rómába és jelentkezék nálunk.

*

— Tehát te volnál az az Urbinói Ráfael — mondta Gyula pápa finom, egy kicsit gúnyos, egy kicsit lebecsülő mosoly kíséretében. — Nem találod magad is, hogy túlságosan fiatal vagy az ilyen hatalmas gondolatok megvalósítására?

A fiatal festő sápadt arca tűzbeborult.

Ott álltak az aláírások termében, amelynek mennyezetén már

Sodoma freskói látszottak. A pápa felemelte karját és az egyik üres falmezőre mutatott.

— Egy olyan képet akarok itt látni, amely azt ábrázolja, ami a legnagyobb és legdicsőbb a földön s ami a mennyet a földdel összeköti. A többit rádbízom. Vállalod?

Ráfael letérdelt. Fürtös feje mély alázattal hajolt meg s halkán, de határozottan felelte:

— Igen, Szentséges Atyám, vállalom!

*

Még a szürkület homálya feküdte meg a várost, amikor Ráfael egy szolgáló kíséretében elhagyta Bramante házát és a Tiberis túlsó partján fekvő Szent Ferenc-templom felé irányította lépteit.

A főoltár előtt térdreborult a fiatal festő és szemét a szentség-házra szegezve, kérte Assisi Szegénykékét, (akihez gyermeki szeretet fűzte, mióta belépett a terciáriusok közé), hogy sugallja meg neki, mi az, ami a földet a mennyel összeköti. S amint így imádkozott, egyszerre fény gyúlt ki lelkében. Szinte futva rohant rokona szállására és krétát ragadva, reszkető kézzel, de biztos vonalakkal felvázolta a kép tervét: az Oltáriszentséget, amely összekapcsolja az istenit és az emberit.

Most hosszú, lázas munkában eltöltött napok következtek, míg végre elkészült a csodálatos mű. Fent a magasban angyalok glóriájában az Atya, az alatt a Fiú Szűz Máriával, Keresztelő Szent Jánossal és a felhőtrónon ülő vértanukkal, szentekkel. Jézus lábánál lebeg a Szentlélek és fénysugarat bocsájt le a földön lévő oltáron kitett szentségtartóra. Ezt az oltáron nyugvó szentségtartót egyházdoktorok, szentek, és az emberiség lángelméi veszik körül, hogy dicsőítsék a kenyér színe alatt láthatatlanul jelenlevő Úr Jézust.

II. Gyula pápa nagy érdeklődéssel kísérte a munka menetét és mikor a falat eltakaró lepel alól előtűnt a csodálatos mestermű, könnyes szemmel ölelte meg Ráfaelt.

— Fiam, — mondta meghatva — éveid számára fiatal vagy, de Isten nemcsak nagy művészettel áldott meg, hanem nagy és nemes lélekkel is. Így láttad meg, hogy az eucharisztikus Jézus a mi legnagyobb kincsünk. Ő köt össze bennünket földieket a mennyel.

És még abban az órában elrendelte: kaparják le a szomszédos termekben a már elkészült képeket és ne merjen a falakhoz más kéz nyúlni, mint Ráfaelé.

*

Testvérek, az idén Budapesten az egész világ előtt oltárra emelik az eucharisztikus Jézust. Ott fog ragyogni, mint Ráfael szabadba épített oltárán a szentségtartó. Ha testileg talán nem is lehetünk jelen mindnyájan a nagy ünnepségen, legalább lelkünk szálljon az Úr Jézus körülvevő hívők seregéhez és hasson át bennünket az a szent gondolat, hogy Jézus a mi legnagyobb kincsünk s az ő titokzatos teste köt össze bennünket a mennyel.

A megigazulás helyén.

Irta P. Juhász Vince O. F. M.

Kantalicéből indultam Poggio-Bustone felé. Annak a Kantalicei Szent Félixnek szülőfalujából, aki mindenkit „santarello“-nak: „szentecské“-nek szólított és egy halottat is feltámasztott. A Szent halála napján éle-
nekelhettem az ünnepélyes szentmisét abban a templomban, amely a kapucinus Szent szülőháza fölött emelkedik és megtelt búcsusokkal.

A nyomorúságos pásztorfalu plébánosa, legöregebb hívét adta számomra vezetőül. Az öreg jobbával botra támaszkodott, míg balkeze a jobb vállán átvett puttony száját szorongatta és kétrét görnyedt annak súlya alatt.

Megsajnáltam és elkértem a göncét. Nem volt nehéz rábírnom, hogy átengedje. De azért kíváncsian megkérdezte:

— Nem esik nehezedre a zsák?

Megnyugtattam, hogy nem. Mintha semmi se lett volna vállamon. Tovább bandukoltam a keskeny, kanyargós hegyiösvényen: elől az agastyán görcsös botjával, utána meg én a batyuvál Szent Ferenc nyomdokain. Alattunk a hegyektől körülzárt, enyhe éghajlatú, gondosan művelt Riéti-völgy pihent, mint a világtól elvonult, csöndben munkálkodó, Isten keblére boruló franciskánus lélek...

Néhány órai ballagás után az öreg int és szól: Ott van Poggio Bustone!

Eredeti neve: „Appoggiante Boscone“, „Támaszkodó Nagyerdő.“ Nevét arról az erdőségről kapta, amely mintha a kopár hegy lankájához dülne, hogy le ne csússzék Riéti-völgyébe. E városka egy ittfelejtett középkor. Minő titokzatos sejtéseket vált ki annak lelkéből, aki a szeráfi szellem vonzókörébe jutott! Egymás hegyén-hátán épült viskói arra a képre emlékeztetnek, amely Asszisziben Szent Ferenc bazilikájának felső templomában látható festmény: Francesco Arezzóból kiúzi az ördögöket. — És amint azon a képen Szent Ferenc nagyobb, mint a város: úgy nyúlik föl itt is láthatatlan egetverő alakja a község fölé, mintha karját most is áldólag fényűjtaná, és újra üdvözölné azokkal, a szavakkal, amelyekkel hétszáz év előtt köszöntött be hozzá: „Bon giorno, bona gente!“ „Jónapot, jó emberek!“

Átkelünk a völgyszoroson, amelyet a Riéti-völgyébe rohanó hegyi patak ásott ki magának — és útunk már Poggio Bustone egyik háza alá kanyarodik.

Gyermekcsapat jelenik meg fölöttünk. Vigan kiáltoznak:

— Da un santo! Da un santo! — Adjál szentképet!

Majd a családanya is megjelenik.

— Adj nekik szentképet! — kérlel ő is.

— Nem adhatok! — felelem. — Visszautazom Magyarországba, és minden szentképet magammal viszek.

— Aztán messze van ide az az ország? — tudakolja az anyóka.

— Bizony messze! Éjjel-nappal kell utazni gyorsvonaton, míg oda-
ér az ember!

— Oh, ti olyan okosak vagytok, ti annyi nyelven tudtok: de mi sze-
szegények csak olaszul beszélünk... Hát Isten áldjon meg, fiam. Miséző-
testvér vagy, vagy pedig kolduló-testvér?

— Miséző-testvér!

— Hát Isten áldjon meg, fiacskám. Az Úr kíséren utadon!

És visszatér a házba.

A házikó előtti köztérre érünk. Megpihenünk egy ledölt fatörzsön.

A megigazulás helyén.

Mikor a gyerekhad látja, hogy megállapodtunk, odasereglik. Nagy, csillogó szemüket tágranyitva bámulnak rám.

— Tudsz-e keresztet vetni? — kérdem az egyiktől.

— Si! Igen! — feleli. És már veti is.

— Aztán tudod-e, mit jelentenek e szavak?... Ezek annyit jelentenek, hogy mindent Isten nevében kell tennünk!

Közben anyjuk is megérkezik. Szavaim eszébe juttatják, hogy az Úr nevét nem szabad káromolni. Keserves panaszban tör ki:

— De mi folyton káromkodunk! Mert olyan nehéz az élet! Ennek a sok apróságnak ruhát, kenyeret adni... Ők is káromkodnak. Különösen az ott, ni!

És görcsös újjával az egyik fiúcska felé mutat, aki testvérkéje mögé rejti piruló arcát.

Vigasztalni próbálok.

— Az Úr azért küldi ránk a szenvedést és a nyomort, hogy ha kiálljuk béketűrőssel, érdemet szerezzünk a mennyországra. Oly nagy a szegénység jutalma, hogy Szent Ferenc atyánk annak kedvéért elhagyta a fényes szülői házat, és koldussá lett a földön...

A nénike elérzékenyül. Törődött arcának mély ráncain könnyek futnak végig...

— Vezessétek a mi fiunkat a plébános úrhoz! — adja ki a rendeletet fiacskáinak. És azok diadalmenetben visznek a plébániára.

Az öreg plébános, Don Ermino, él-e még vajjon? Akkor még szilárdan állott lábán gazdasszonyával együtt, aki még nálánál is vénebbnek látszott. A szalonban találkoztam velük. Szalont mondok, bár konyhának is nevezhetném a nyitott tűzhely miatt, amely fölött életem legrosszabb vacsorája főtt.

A gazdasszony (mindent maga látott el) nagy üstöt akasztott a kűrtől aláfüggő fogatúrára és főlisztította az izzó zsarátnokot. Mikor a víz forrni kezdett, szárított tésztát vetett belé. „A szép, erős, hatalmas és vidám Tűz-Bátya“ és az „értékes, hasznos, tiszta és alázatos Víz-Hugunk“ az estebédet gyorsan elkészítették. Az öregasszony tábla kimerte, rá kevés sót és vöröshagymát szórt és először engem kínált meg főztjével.

En az egész műveletet gyanakvással figyeltem. Keveset szedtem tányéromra, de az se ment le. Nem volt annak semmi íze! A szakácsnő növekvő aggodalommal kísérte kínládásomat, és egyre hajtogatta:

— De hát mért nem eszel? De hát mért nem eszel?

Még a sötétség beállta előtt zarándokoltam el a barlanghoz, amelyben a fiatal Francesco lelkifurdalásainak tisztítófüze.

Az út elején áll az ősi ferences kolostor. Akkor még néptelen volt. A föld is megrázta. Ablakai betörve, falai roskadoztak.

— Mikor jönnek vissza a testvérek (ferencesek)? — kérdezték fájdalommal a falubeliek. Azóta kívánságuk teljesült.

Hosszú út vezet a ma is lakatlan, kopár hegyoldalon fölfelé, a szent barlanghoz. A bejáratnál emléktábla hirdeti, hogy a fasiszta kormány a szeráfi atya elhunytának hétszázadik évfordulóján a szentélyt jobb állapotba hozta.

Már bent vagyok a remete-barlangban. Oltár áll a Látás helyén. Képe szeráfi atyánk megigazulását ábrázolja. A fiatal bűnbánó könnyben úszó szemét az angyalra függeszti, aki a festményen olvasható örömhírt hozza számára: „FERENC, MEGBOCSÁTTATTAK A TE BŰNEID AMINT IMÁIDBAN KÉRTED AZ ÚRTÓL“.

Itt ért véget a szeráfi atyánk lelki harca, nyugtalansága. Itt kezdődött számára az Istennel, Jézussal való állandó szellemi együttlét. Ezt a misztika lelki házasságnak nevezi. Itt született Fioretti tökéletes vidámsága és csodálatos megújódást hozott a lelkek számára...

Alkonyodott. A tüzes nap alászállt a sziklás csúcsok mögé; kialvó sugarai rózsaszínre festették a zord hegyormokat. A völgyesoros mélyén fölütötte fekete sátrait a sötétség. Titkos árnyak imbolyogtak a megigazulás barlangja körül: a Mennybe való boldog átkelés: a Transitus, a Halál-Nővér rokonai...

Nem maradhattam tovább. Vissza kellett fordulnom. Pedig úgy szerettem volna ott maradni... örökre... úgy otthon éreztem ott magamat!

Róm. kat. Lelkigondozás szeretet-otthona. *)

A munkanélküliség ma nagy betegsége az egész társadalomnak. Ehhez hozzájárul az is, hogy az ilyen lelkileg összetört és lerongyolódott emberekkel szemben a munkaadók bizalmatlanok. E bajokon azonban lehet segíteni. Ezért felhívjuk a terciáriusok figyelmét azon szerencsétlen emberekre, akik nálunk a „Szeretet Otthon“ lelki gondozásában részesülnek és amelyet október hó 1-én rendeltetésének átadtunk *Budapest VI. Csángó-u. 21 sz.* alatti helyiségben, a Kármelita rend fennhatósága alatt.

A Szeretet Otthon Lelkigondozásának vezetősége szegény és kivetett embertársainknak azt a szükséges alapot igyekszik megadni, amely által a hiányos családi nevelés vagy más körülmények miatt lelkileg-testileg lerongyolódott emberek ismét hasznos tagjai lehetnek a társadalomnak. Megértő lelkigondozásban részesítjük őket, amíg nem késő. Nem kímélünk fáradságot, anyagi áldozatot, mert ha be fog válni a mi lelkigondozással egybekötött Szeretet Otthonunk, az Egyháznak és szegény magyar hazánknak értékes, jó anyagot adunk vissza.

A Szeretet Otthon Lelkigondozás Vezetősége kiterjeszti figyelmét azokra az öngyilkosokra is, akik a Rókus-kórház öngyilkos-osztályára kerültek és az összeköttetést fenntartja a Magy. Kir. Államrendőrség Életvédelmi osztályával is. Így azok a szerencsétlen öngyilkosok, akik gyógyultan kerülnek ki a Rókus-kórházból, lelkigondozásban részesülnek általa.

Felkérjük továbbá a kenyéradó gazdákat, hogy azok, akik a Szeretet Otthon Lelkigondozásának Vezetőségétől igazolványt hoznak és valami munkába akarnak elhelyezkedni, fogadják bizalommal és lehetőleg alkalmazzák őket.

A Szeretet Otthonnak ügybuzgó és jóságos gondnokhelyettesre van szüksége, ha akadna vállalkozó a jó terciárius testvérek között. Jelentkezés: *Pósz Péter* lelkigondozónál Budapest, VI. Csángó-u. 21. Ide irányítsuk segítségünket is!

*) Közöljük Pósz Péter (Budapest, II., Székely-u. 2.) terciárius testvérünk felhívását a szép és komoly ügy érdekében. Ő alapította ezt az intézményt és maga is tartotta fenn eddig, de ezután már kéri mindenki segítségét, mert anyagiak nélkül nem folytathatja tovább áldásos működését.

Krisztus útján.

Írta P. Roznik Rajnér O. F. M.

A végső dolgok. (Folytatás.)

Az utolsó ítélet.

Közvetlen a halál után — a külön ítéleten — az egyes emberi lelkek előtt teljes ragyogásban érvényesül a hitnek valamennyi igazsága. Minden homály feloldódik az isteni igazság verőfényében, minden kérdésre választ kap az Isten ítéletében. Az egyén hiánytalan tökéletességben megkapja egész földi életének öntudatos cselekedetei, gondolatai, szavai, vágyai, szándékai után járó jutalmát vagy büntetését. A jónak legkisebb árnyalata sem marad jutalom nélkül. Hasonlóan a rossznak minden mozzanata büntetést kap.

Ebben az egyéni igazságszolgáltatásban Isten végtelen jósága, irgalma, szeretete, bölcsesége, hatalma, egyszóval egész fölséges szent lénye, miként az az emberek felé kiáradt az idők során, teljes igazolást nyer. Minden lélek kivétel nélkül, még az elkárhozott is, kénytelen felkiáltani az ítélet elhangzása után: „*Igaz vagy, Uram, és helyes a Te ítéleted*”. (Zsoltár.)

Kétségtelen bizonyossággal áll a lelkek előtt az az igazság, amelyről a hit tett tanuságot a földön, hogy az egész halandó életnek mi den értéke csak annyiban érték, amennyiben Isten előtt értékes; minden jónak gondolt valami csak annyiban jó, amennyiben megieles Isten akarata; minden látszatos vagy való igaz csak annyiban tényleg az, amennyiben Isten szerint igaz! A dolgok, az események, az emberi cselekedetek és célok egyedüli és kizárólagos értéke és tartalma: az Isten! Ahol Isten akarata érvényesül, ott a mennyország fakad, ahol Isten ellenes cel vagy cselekedet adódik, ott pokol sarjad. Isten a minden jó, az egyedüli valóságos érték, az örök élet. Isten nélkül a hatalom, az erő, a szépség, az élet, a gyönyör, a taps, a siker semmi más, mint zökkenés nélkül, kényelmes úton való haladás a kárhozatba! Istennel a baj, a szenvedés, a nélkülözés, a megvetetés, a betegség és az élet minden tövise: az örök boldogság fokozódó növekedése; míg bűnös lélekkel, Istentől elszakadva, mindezekből az örök tűz nagyobb gyötrelmei zuhannak a szerencsétlenül eltévedett emberre!

Isten és minden kinyilatkoztatott igazsága tehát teljes igazolást

nyer az egyes emberi lelkek előtt! A lelkek is megkapják ennek az igazolásnak reájuk háruzó jutalmát vagy büntetését.

De vannak olyan esetek és történések, ahol több cselekvő szerepel, több vagy kevesebb szemlélő előtt. Az igazság úgy összekuszálódik, hogy az egyes emberek előtt még a külön ítéleten sem tisztázódik a helyzet, mivel mások tetteiben, céljaiban, belső lelki-világában rejtőznek annak száalai. És legtöbbször az emberek előtt éppen azok látszanak rosszaknak, akik az erényt tartják szem előtt. Szeliden hallgatnak, alázatosan túrnak. Míg azok, akik gőgös fennhéázással lármáznak, fenyegetnek, hatalmaskodva maguknak „igazolást” szereznek, nem egyszer messze esnek az Evangélium lelkületétől. És az emberek ítélete fölmagasztalja a kevélyt és lesujtja az alázatost. — Kell, hogy legyen mód és lehetőség arra, hogy az álcázott erényről lehulljon a lepel, és fölfedje az ámuló emberek előtt az igazságos Isten, hogy hol volt az erény és hol a gátsátság. Isten tartozik önmagának ezzel! Kijelentette, hogy az alázatost felmagasztalja, a kevélyt megalázza!... Ennek be kell következnie!..

És hányszor megesik az életben, hogy a gonoszság hatalomra jut! Éveken, sőt évtizedeken át sanyargat és tipor mindent, ami Istenre, vallásra és lélekre vonatkozik. Jutalmazza a bünt, bünteti a vallásos lelkületet. Dicsőség, siker, előmenetel, hatalom, vagyon követi az Isten-ellenes életet; üldöztetés, nélkülözés, féltreállítás jár az üdvösség útján Istennek szolgáló hűséges lelkeknek! Istennek mennyi gőgös lekicsinylése származik ebből, és mennyi keserű panasz tör fel az igazak lelkéből?! — Kell, hogy Isten megfenyítse a büszke hatalmasokat és megdicsőítse elnyomott szolgálóit a nagy nyilvánosság előtt!.. Az elkapott Nérók és késői követők, a mexikói, moszkvai, barcelonai hóhérok kell, hogy elvegyék borzadalmas tetteik illő büntetését. Meggyalázott, megkínzott és kegyetlenül megölt áldozataik nem maradhatnak jutalom és felmagasztalás nélkül! *Kell lennie egy nagy nyilvános számonkérésnek, ahol minden titkos szándék, minden cselekedet az Isten mindentudásának fényében jutalmat vagy büntetést von maga után.*

De az Isten szeretetének útját is látszólag hányszor bizonytalanná teszik egyesek fondorkodásai! A jónak, sőt legjobbnak ürügye alatt, hányszor kikezdi az Isten által rendelt hatalmi tekintélyt! Kisebbítik, gyanúsítják, hol titkon egymás között, hol be nem avatottak előtt rombolják azt a tekintélyt és hatalmat, amely Istentől van! Csupán azért, mert az ő talán egyébként szép és nemes céljaik elérésében akadályt vélnek fölfedezni fölötteseikben. Elfelejtik, hogy Isten gondviselése nemcsak akkor működik, amikor mellettük dolgozik, hanem akkor is, amikor látszatra ellenük van! Ez utóbbit az ördög művészetének kiáltják ki... Be nem vallott, de tényleges elvük: *Ti dicsérték engem, én dicsérlek titeket. Mi mindnyájan dicsérijük egymást. Jaj annak, aki nem dicsér bennünket*... Vezető gondolatuk pedig: *„Aki megsebzí lábamat, kiragadom a tört kezéből és szívébe mártom*”. Persze ezt nem szó szerint kell érteni, hanem átvitt értelemben. Mennyi visszaélés történik így s

ehhez hasonló módon az Isten szeretetével! A szentség köpönyege mennyi önző célt takar el! Kell, hogy egyszer ezeket is leleplezze a mindentudó Isten és megbüntesse a nevével visszaélőket és megjutalmazza a miattuk szenvedőket. — De egyébként is hányszor sarokbaszorítva megvettetésben küzd az igazán erényes, míg az alapszabályban hiú és nagyzó ember a szentség fényében pompázik: hírt, dicsőséget, tiszteletet, hódolatot halmoz magára. *Az Isten nem hagyhatja ebben a tévedésben a lelkeket. Kell, hogy egyszer fölfedje az ámuló világ előtt, hol illatozott a lélek mélyén az igazi erényvirág, és hol volt még a szentség álarca alatt is a hiúság rejtett bálvány-szobra!*

Az egyének nyilvános megítélésében és értékelésében is hány-szor félrevezet az egyesek rosszindulatú beállítása, vagy a külső látszat! Mikor a hitben megrokkant, árulásra kész Júdások csak azért nem árulják el Krisztust, mert minden utánjárásuk dacára sem találnak olyant, aki azt a bizonyos 30 ezüst pénzt megadná nekik, és közben másokra hártják azt a sötétséget, amellyel lelkükben viaskodnak. Vagy a sikkasztók, hogy leleplezzék börtönre megérett bűnös voltukat, másokat igyekeznek becsületükben tönkretenni többkevesebb sikerrel. És emberi tudás ezeket vajmi kevésszer leplezi le; élnek tehát a becsület hófehérnek feltűnő palástjában... Vagy a vallásos gyakorlatokban elmerülő és ezen a címen mindenki felett pálcát törő úgy szerepel, mint a szentség élő példaképe, és tiporja az igazi erények Isten előtt kedves virágait és ápolja a szeretetlenség dudvait és közben ő a jó, mindenki, főként aki eljárását helyteleníti, az a gonosz és vallástalan... És így tovább és tovább az életnek azok a fonákságai, amelyek úgy igyekeznek feltűnni, mint a megtestesült életszentség, holott valójában minden csak külső máz. *Kell, hogy Isten egyszer ezekről lerántsa a farizeusi álarcot és odatárja a világ elé az ordító lelki ürességet, amellyel megérdemlik a világ megvetését és az igazságos Isten büntetését!*

Mikor a bűn a földi sikerek és gyönyörök útján gögös tivornyákkal halad, az erény pedig mint útszéli koldus megvettetés, lenézés, nyomor, nélkülözés között tengődik, erős próbát képez még a hitből élők számára is a jóban való állhatatosság! Nagy vonzást gyakorol rájuk a bűnből származó előny, főként amikor a bűn útján haladók kigúnyolják, kicsúfolják őket vélt együgyűségükért... Kell, hogy Isten egyszer odaállítsa az igazságot mindenki elé és feltüntesse a teljes valót, vagyis hogy a bűnös a jólét ösvényén örök vesztébe rohant, a könnyes szemű lenézett igaz pedig az örök élet kincseit gyűjtötte.

Emberi szemek előtt mennyi bűn marad titokban?! Még olyanok is, amelyek emberi sorsokra döntő hatással voltak. Egyesek életét tönkretették, vagy annyi fájdalmat és bajt okoztak nekik, hogy örök nagy részét ezek leküzdésére kellett fordítaniok. Talán nem is sejtették, honnan származott mindez! Vagy ha sejtették is, hiába íeszítették meg minden erejüket: nem tudtak eredményesen védekezni a titkos rúgók ellen! Még Istent is okolták, hogy minek tűr el

ilyesmit. *Kell, hogy ezeket felfedje a jó Isten és rámutasson a bajok gonosz forrására . . .*

A nyilvánosan szereplő emberek között is mily ellentétek merülnek föl! Még az Isten és felebarát szeretetének terén is. A közvélemény is a legtöbbször megoszlik. Ellentétes vélemények hullámanak körülöttük. Nem tudják megállapítani, kiben mi lakik. Pártok keletkeznek, érdekek ütköznek össze. A felülkerekedők nyomják a legyőzötteket. Mindegyik magának tulajdonítja az igazak útját . . . Kell, hogy az Isten fényt derítsen egyszer az ilyen ügyekben is! . . .

De a jócselekedetek sem mindig vannak gyarlóságok nélkül! Maga az Úr Jézus mondja, hogy akik azért teszik a jót, hogy elismerést szerezzenek az emberek részéről, jutalmat Istentől nem kaphatnak, mert nem Istenért tették. Így hányszor emelkedik a dicsőség létráján messze az átlagemberek fölé az, aki Isten előtt vajmi csekély értékűnek találta. Még az úgynevezett nagy tetteket is hányszor elértékteleníti az emberi hiúság, mert emberi dicséretet, hírnevet, elismerést hajhász a cselekvő! . . . A belső ember nem látja, és a legtöbb esetben úgy tekint rá, mint hősi lélekre, kiválóan tökéletes lényre! . . . *Kell, hogy az Isten ezeket a felfuvalkodott nagyságokat leleplezze és kevélységükben őket megalázza.* — Megmutassa a világnak, mik voltak ők tulajdonképpen!

A nagy és közös itélettel Isten tartozik önmagának is. Kimondhatatlan, mennyi jóakarattal, szeretettel, bölcseséggel és hatalommal állt az emberek elé a történelem folyán. A teremtés, a megváltás, a megszentelés csodái szinte elárasztották az ember eszét, szívét, lelkét. Az egyesekben éppúgy, mint az összességben mindent megtett, hogy az emberek megismerjék, Neki szolgálva szeressék. És mégis mennyi tagadás, közöny, lázongás, semmibevevés áradott az emberi szívekből Feléje . . . Kell, hogy az Ő nagy szeretete feláldozjon a nagy nyilvánosság előtt, hódolatra, elismerésre készítse a bűnöst is, az igazat is.

Az események az egyes emberek életében csakúgy, mint a népek és nemzetek életében számtalanszor olyan látszatot öltöttek, mintha azokban Istennek szerepe nem lenne . . . Az ármány, a bűn, az Isten-ellenes irány oly fölényes győzelemmel taposta le az igazat, a szentet, hogy a bűnös biztonságban érezhette magát Isten nélkül, a jó pedig összetörve, megalázva nyögött a hit igazáért viselt küzdelmében . . . Kell, hogy Isten fölfedje a történések rúgóit, és az ámuló világ elé tárja, hogy nem volt Ő gyenge! Nem azért élvezhette a bűn látszatos igazát és győzelmét, mert Isten karja nem birt a felgyülemelő rosszal, hanem mert szeretetében éppen az igazak nagyobb megdicsőülése érdekében engedte meg, hogy ideig-óráig letörjék őket . . . Ezek a kérdések a földön zavarba hozták a hit útján járókat, itt megkapják azt a feleletet, amely igazolja a hitet, igazolja Istent . . .

Isten egyes igazságait is sokszor bizonytalan lélekkel mérlegelte a hűséges gyermek is. A bűnös pedig kacagó fölénnel tette túl rajta magát. (Pl. örök boldogság apró kis jócselekedetekért, amelyek ke-

gyelmi állapotban történnek. És örök kárhozat egyetlen tudatos halálós bűnért . . .) Kell, hogy Isten az Ő szavát kigúnyolót a világ nyilvánossága előtt szavának igazolásával megalázza; a gyermeki szeretettel utá a indulót pedig felmagasztalja! . . .

A szenvedés kérdése is sokakat zavarba hoz. Hiába hallják az Úr Jézus tanítását és látják az Ő és vértanui és szentjei példáját, a sötét, nehéz órákban a keserű elhagyatottság nem egyszer nehéz panaszokban tör ki az Ég ellen! Valahogy nem értik! . . . Főként ha látják, hogy istentagadók, a bűnösök evangélium-ellenes életében a földi öröm patakja csendesen folydogál . . . Kell, hogy Jézus tanítása és élete igazolást nyerjen úgy önmagában, mint mint követőiben! . . . A türelemnek mindig rózsát kell teremnie!

Jézust nemcsak földi életében vetették meg és feszítették keresztre, hanem napjainkban is, és végig a történelem útján a világ végéig gúnyolják, gyalázzák és intézményeiben, híveiben keresztfeszítik . . . Napjaink vértanuiból is Ő szenved. Ezek pedig a többi üdvözült igazzal Érte szenvednek! . . . El kell jönnie annak a pillanatnak, amelyben Jézus nemcsak az Ég angyalai és üdvözültjei előtt kapja meg a megillető dicsőséget, hanem minden egyes ember, még a bűnösök előtt is fel fog tűnni az Ő végtelen igazának és fölségének napja. Aki valamikor a gúny tárgya volt a kereszten és gyalázkodást, üldöztetést, kegyetlen halált szenvedett az idők folyamán híveiben, valamikor ellenségei előtt kell, hogy megkapja azt a dicsőséget, amellyel neki minden tartozik . . . Isten tartozik ezzel önmagának! Sértett Istenségének elégtételt kell szereznie! . . . És meg is teszi!

Ah, milyen vériagyasztó kiábrándulásban lesz részük a bűnösöknek! Nem akartak Istenről, lelekről, túlvilágról hallani, jámbor legendának, a képzelődés szüleményének neveztek, rá se hederítettek és egyszerre mindent a legnagyobb valóságban, legfélelmetesebb igazságban látnak magukon és maguk előtt teljesedésbe menni! Mily kétségbejítő kiáltásban törnek ki . . . Ah, mi azt véltük, hogy az igazak hite képzelődés, életük ostobaság; és most íme be kell látnunk, hogy *tévedtünk!*

Ezzel a gyászos eredménnyel ellentétben, mily csendes, szelíd öröm, mily szent boldogság tölti el azokat, akik követték a Megfeszítettet! Osztottak lenézésében, gúnyoltatásában, szenvedésében, talán még halálában is. Mily boldogan néznek vissza a keserves küzdelmekben eltöltött időre! A könnyekből, az áldozatokból, a türelmes szenvedésekből fakadt minden gyönyör, minden öröm az örökkévalóság számára! . . .

Kérdezek, felelj!

Mi táplálta és élesztette Szt. Ferenc szívébe Istennek szeretetét?

És mi akadályozza a te szívedben?

Kérem a gyónócédulát!

Írta Pálffy Erzsébet grófnő.

Kis társaság volt együtt egy idősebb hölgnél. Néhány fiatal lány és fiatalember. Tea után az egyik fiatalember fontos hivatali ügyekre hivatkozva elbúcsúzott a háziasszonytól, majd kezefogott a háziasszony mellett ülő lánnyal.

— Kezét csókolom, Klára. Tehát holnap este hétkor maguknál leszek.

A lány bólintott, aztán hirtelen felkiáltott.

— Megálljon csak! Holnap nem lehet! Dolgom van. El kell mennem a ferencesekhez.

— Nem lehet elhalasztani?

— Elhalasztani a húsvéti gyónást?... Hová gondol?... Vagy talán maga elhalasztaná bárki kedvéért is?

A fiatalember egy kis zavarral nézett a lány szemébe.

— Őszintén szólva nem szoktam gyónni jární, — vallotta be.

— Úgy? .. Talán bizony Istenben sem hisz?

— Dehogynem.

— Vagy tagadja az Egyház isteni alapítását?

— Eszemben sincs!

— Hát akkor miért nem tartja be parancsait?

A fiatalember egy pillanatig maga elé nézett, aztán kinyögte:

— Nem gondoltam rá. . .

— Hát akkor pont jó, hogy felhívom a figyelmét — mondta Klára kedvesen. — Tudja mit, jöjjön fel hozzánk fél hétre, akkor együtt elmehetünk a ferencesekhez, elvégezzük a gyónást és utána meghívom magát a mamám nevében vacsorára. Isten vele. Tehát fél hétkor várom.

Amikor a fiatalember elment, a háziasszony szemrehányó tekintettel nézett Klárára.

— Kedvesem, hogy lehetsz ilyen tapintatlan — mondta fejszóvalva. — Nem szabad ennyire beleavatkoznod valakinek a magánügyeibe. És ha ezek után el is menne gyónni, azt hiszed, ér az valamit, ha valakit így belelöknek a gyóntatószékbe? Éppen mert válásos vagy, több tapintattal kell lenned.

— Tapintattal, tapintattal — ismételte a lány homlokát ráncolva. — De sok üdvös dolgot elfojtanak az emberek ezzel a szóval. Nem egyéb ez néha — mint a jóra való restség! .. Azért sem szabad annyit törődnünk az emberek érzékenységével, mert a legtöbb embernek szüksége van arra, hogy valaki erős kézzel igenis belökje a gyóntatószékbe. Legalább egyszer, aztán már elmegy maga is. . . És milyen hálás lesz egyszer ezért a lökésért! . . .

— Úgy beszélsz, Klára, mintha saját magadon tapasztaltad volna ezt, pedig ehhez még ugyancsak fiatal vagy.

— Nem is az én tapasztalatom, hanem boldogult édesapámé. Sokszor mesélte, hogy amikor fiatal hadnagy volt és áthelyezték

Innsbruckba, lakás után kellett néznie. Talált is megfelelőt. Már a bérben is megegyeztek, amikor a házigazda ezzel a meglepő kéréssel fordult hozzá: „Szabadna kérnem a gyónócédulát“. Apám nagy szemeket meresztett, mire a lakás tulajdonosa megmagyarázta: „A cédulát kérem, hogy a hadnagy úr elvégezte húsvéti gyónását.“ Apám dühbegurult. „Mi köze magának ahhoz, hogy mikor járok én gyónni?“ — kiabálta. „Nem akartam megsérteni a hadnagy urat, sem kíváncsiskodni“ — felelte a jámbor tiroli, — „hanem nálunk az a szokás, hogy lakást csak annak adunk ki, aki elvégezte húsvéti gyónását. Ez amolyan ajánlólevél.“ Apám nagy mérgesen otthagya a házigazdát és más lakás után nézett. De akárhová ment, mindenütt kérték a gyónási cédulát. Egy darabig dacolt, szállodában lakott, de nem sokáig bírta az erszénye. Mit volt mit tennie, elment meggyónni... A Gondviselés kiváló paphoz vezette, akit aztán többször felkeresett és azóta soha többé el nem mulasztotta a húsvéti gyónást.

Ha akkor az innsbruckiak bele nem lökik a gyóntatószékbe, ki tudja, ment volna-e valaha is gyónni... Ezután ő is igyekezett arra, hogy lanyha társait, majd később, amikor már ezredes lett, az alantásait a szeretet szelíd sürgetésével belökje a gyóntatószékbe... S ha aztán sikerült minél többet így a szentségekhez vezetnie, boldogan mondta otthon: No most már megvan az áldásteljes húsvéti ünnepem! Mióta felnőttem, valahogy örökségemnek tekintem, hogy mindenkit a húsvéti gyónásra buzdítsak... .

— No és mindig sikerül?

— Dehogy, — mosolygott a fiatal lány — vannak, akik bizony nem is egészen udvariasan tudtomra adják, hogy hagyjam őket békében. De ez nem baj. Már akkor is boldog a húsvétem, ha sikerül két-három lelket Istenhez visszavezetnem... .

Csend támadt.

A háziasszony szeme most már meleg szeretettel nyugodott Klárán és ámulva gondolta, hogy lám, milyen különöseks néha Isten útjai... Hány lelket ment meg az az egyetlen innsbrucki gyónócédula!? És ki tudja, hány léleknek okozza vesztét az a sokat magasztalt tapintat!?

Terjeszd a Ferences Közlönyt!

Négy Miatyánk.

Egy öreg úr jelenlétében szeretetlenül beszéltek egy távollévő nőről. Mindenki mondott rá valami kellemetlent, csak ő hallgatott. Megkérdezték, miért olyan csendes?

— Mert négy Miatyánkot imádkoztam közben — felelte. — Egyet azokért, akik ezt a beszédet elkezdték, egyet magamért, hogy Isten bocsássa meg ifjúkori bűneimet, a harmadikat az asszonyért, s a negyediket azokért, akik végighallgatták és nem ütköztek meg ezen a szeretetlen beszéden.

Te hányszor imádkoztál 4 Miatyánkot?!

A budapest-margitkőrúti ferencrendiek a budavári ostrom alatt 1849. május 1—21-ig. *)

Közli P. Kaizer Nándor O. F. M.

Május hó 4-én délelőtt 11 óra tájban a magyar hadsereg, amelynek közeledte már három nappal előbb tudomásunkra jutott, minden oldalról körülvette Budát és Buda utcáin fel- alájárt és lovagolt. A várat már kétnappal előbb lezárták, miután néhány nappal előbb ellátták szükséges élelemmel és municióval és Hentzi tábornok vezetése alatt körülbelül 5000 felfegyverzett katonával. A várat 70 kisebb-nagyobb ágyúval erősítették meg.

Már néhány nappal előbb szomorú hírekkel ijesztettek bennünket, hogy milyen nagy az ágyuk robbantó ereje. És amitől féltünk, az ma majd kétségbeesztően be is következett.

Ma ugyanis Szt. Flórián ünnepe van és pénteki nap; nagyon keserű volt a pohár, amelyet ez a nap nekünk Szent Ferenc fiainak nyújtott. A magyar hadsereg ugyanis ellenállás nélkül elfoglalta a Gellért-hegyet, a Schváb-hegyet, a Szent Pál-hegyet, a Kriszten-féle házon túl, az Óbudára vezető országútat és a pesti Dunapartot. 12 órakor a magyarok minden állásukból közösen bombázták a várat, a várból viszont a magyarok álláspontjait. Mi a zárdában minden közeli veszedelem gondolata nélkül asztali ima után asztalhoz ültünk, hogy bőjti ebédünket elfogyasszuk; de alighogy hozzáláttunk a bőjti leves elfogyasztásához, hatalmas ágyúdörrenés elvette minden étvágyunkat. Majd kővé váltunk az ijedtségtől, úgy egy negyed óra tájban rémülten jelentik a konyhából, hogy tűz van a kertünkben. Egy gránát hullott le, szétpattant és felfyújtotta a melegházat. Ennek hallatára halálsápadtak lettünk mindnyájan. A tüzet hű cseléségünk ugyan eloltotta, de a jövő veszedelme aggasztott minket. Elkészültünk mindnyájan a halálra. Az egész rendi család közösen meggyónt, amire a házfőnök, Nagy Fortunát, megadta az általános feloldozást, őt pedig Jaics Márián volt provinciális oldozta fel.

Zárdánk a legrosszabb helyen feküdt: 1. mivel a magyarok négy ágyujukat a zárdánk átellenében fekvő ház helyére helyezték, amely akkor üres tér volt, 2. Mert a magyar katonák Óbudáról jövet zárdánk előtt jártak-keltek s így a harc vonalba kerülünk. 3. A magyar katonák minduntalan bejöttek a zárdá épületébe borért és élelmiszerekért. E miatt a várbeliek folyton célbavették szegény zárdánkat. De térjünk vissza napi történetünkhöz! A szomorú ebédünk után, a kertbe nyúló pincében a szentségi Jézushoz illő helyet készítettünk és oda vittük a legméltóságosabb Szentséget, hogy biztosítva legyen az ágyuk okozta rombolástól. Innen vittük azután a Szentséget az ágyuk dörgése alatt is a betegekhez. Ugyanaz nap délután 5 órakor az egyik gránát az oratoriumot a margitkőrúti épülettel összekötő folyosóra esett, felrobbant és nemcsak nagy sérülést okozott a bolthajtáson, úgy hogy majdnem elpusztult, hanem robbanásával tüzet is okozott. Ezt azonban Zech Ferenc szakács és két laikus testvérünk, u. m. Trimmel Simon sekrestyész és Machacsek Dániel pincemester gyorsan eloltották. Azután tizenhét napon es éjjelen át, egy vagy két órai szünettel folytonosan röpültek a városból a különféle golyók, különösen éjjel; annyira, hogy azt gondoltuk: itt az utolsó ítélet.

*) Nagy Fortunát O. F. M. följegyzése után a margitkőrúti rendház „Historia Domus“-ából 1849.

Ez idő alatt alig ettünk valamit, vagy legalább is étvágy nélkül. Gyomrunk idegessége miatt alig tudtunk valamit magunkhoz venni. Nehogy a testvérek álmatlanság, vagy étvágytalanság miatt betegek legyenek, a házfőnök, a testvéreknek reggel borlevest főzetett, délben egy pohár jó bort és feketekávé-t adott és így hála Istennek egészségesek maradtunk. A jó öreg,**) Brandtner Cölesztin atya, megfigyelte, hogy az ágyuk d. e. 11—12 és délután 6—7 óráig többé kevésbé szünetelnek. Ajánlotta, hogy ez időben fogyasszuk el ebédünket és vacsoránkat. Így is tettünk. Hányszor történt, hogy csak 10 vagy 11 órakeresztül lefeküdni, de alig feküdtünk egy vagy két óra hosszat, az ágyuk zúgása és a golyók óriási dörgéssel való szétpattanása felriasztott álmunkból és így szomorúan hallgatva, vagy egymást vigasztalva jártunk-keltünk a folyosón és közben Jézus és Mária nevét hangoztattuk.

Legalább 7 bomba, több gránát, ágyugolyó 12, 18 és 24 fontos több hullott mindkét udvarra és a kertbe, sőt a falra is, és ott benn is maradt. Május 15-én egy Haubitz-féle golyó esett le délelőtt a nagy kórus melletti templom tetőre és áttörte a boltozatot, de nem esett le a templomba, hanem egyet ugorva megállt a boltozaton és nem robbant föl, mivel mire a tetőre esett, már nem volt benne tűz. Háromsoros cserépsorozatot azonban a boltozati résen keresztül ledobott a templomba, és a kóruson imádkozó öreg Heródek János atyát majdnem agyonütötte. Annyi golyó robbant fel és hullott két udvarunkba és kertünkbe, hogy három mázsányi különféle golyót és golyó darabokat szedtünk össze. Ezen gyűjteményből később keresztet öntettünk ezen felirattal „Crux de Cruce!“ Kereszt a keresztből, vagyis a szenvedésből!

Az emeleti szobákban nem volt tanácsos megmaradni, mert semmi védelmet se nyujtottak, azért részint a helyettesházfőnök konyha melletti szobájában, vagy pedig az ebédlőben tartózkodtunk és ott is aludtunk az úgy nevezett tábori ágyakon. Ketten azonban mindig őrködtek, hogy a veszély nagyobbodására, zárda csengetyűjével a többieket álmukból fölkeltsék. A minden éjjel támadó tüzek iszonyúan kínozták az embereket. Gyakran ugyanazon időben különféle helyeken kigyulladt egy-egy ház lett a tűz martaléka. Mi a zárdában az ablakokat téglákkal torlasztottuk el, hogy a szobákba a tűz be ne hatoljon, ha véletlenül tüzet fogna a tetőzet. A felső és alsó folyosókra vízzel telített hordókat állítottunk és tizenkét fanyelű oltózsákot szereztünk.

Május 12-én a házfőnök, Adamer Pál atya, aki a reggeli órákban Óbudára ment kisegíteni, szobáját rendbe hozta, oltárt állított be, kihozatta a pincéből a lebméltóságosabb Oltáriszentséget és itt elhelyezte. Habár biztosnak éreztük magunkat az alsó szobákban, néhány nap múlva mégis hallanunk kellett, hogy a Vizivárosban egy nagy bomba három boltozatot tört át és a pincébe esett. Itt szétrepedt és megölt három embert, akik ott menedéket kerestek. Mikor ezt hallottuk, hajunk is égfelé állt a félelemtől. A templomok mindenütt zárva maradtak, a harangok elnémultak. Számlálhatatlan sok ágyugolyó repült zárdánk és templomunk fölött Újlak felé, ahol a magyar katonák állomásoztak. Egy óriási bomba esett le kertünkbe és hegyi kerítését szétszakította és az átellenben levő kőszilopot szétronsolta s végre a kerti szőlő északi részén a kerti csatorna partján leesvén egy ölnyi mélységbe fúródott, és nagy üreget vájt ki. Május 14, 15 és 16-án keresztjáró napok lévén, a házfőnök, mint plébános az első két napon körmenetet tartott a templomban, amelyre a

** Nagy tatának hívták, pedig csak 52 éves volt.

hívek közül körülbelül negyven meg is jelent. A harmadik napon azonban a sűrűen hulló golyók miatt, már nem lehetett a körmenetet a templomban megtartani, hanem a házfőnök a mindenszentek litániáját elvégezte a hozzá való imádságokkal a kis szobában, amelyben a legméltóságosabb Oltáriszentséget őriztük. A litánián 12 hívő vett részt, úgyszintén az utcán mondott szentmisén. Más napokon is ebben az ideiglenes kápolnában hallgatnak a hívek szent misét, kivált vasárnapokon és ünnepeken. Ilyenkor a zárda portáján és a sekrestyén keresztül jönnek a templomba, vagy a nevezett kápolnába szent misét hallgatni, amikor az Evangéliumot is föl szokták olvasni.

A zárda tagjai közül a következők mentek biztosabb helyekre: P. Lauka Lajos május 4-én éjjel tájban Újlakra ment és innen szerencsésen a borosjenői plébánoshoz. Május 5-én P. Verner Ágoston viceszekretárius szintén Újlakra és innen Borosjenőre. 6-án vasárnap korán reggel P. Jaics Márian a zárda kocsiján és lovaival a kalászi plébánoshoz akart menni. Alig érkezett azonban Óbudára, amikor a nép, különösen a zsidók utána kiabáltak: Le a kapucinussal, le az árulóval! Azután elfogták és Óbudán piszkos és nedves börtönbe zárták, amelyben sem zsek, sem ágy nem volt. Két napig és egy éjjel tartották itt étlen-szomjan. Végre a házfőnök könyörgő levelére és néhány óbudai jobb érzésű polgár, különösen Hofecker iskolai tanító közbenjárására szabadon bocsájtották, de elvettek tőle 10 forintot, egy értékes bundát, egy új tarisznyát, amelyben négy pár fehérnemű, 11 zsebkendő és egy új breviárium volt csomagolva. A kocsit és a lovakat is lefoglalták és csak a harmadik nap adták vissza a zárdának, miután a zárda 20 forint váltságdíjat letett.

A nép azért haragudott a kapucinusokra, mert amikor a magyar katonaság május 4-én este a Dunaparton levő és a vár alatt elterülő vízvezetéki gépet el akarta foglalni, (ez a várbeliek részére szolgálta a vizet) és a kapucinusok zárdájához értek, a várbeli német katonaság tüzelni kezdett rájuk. A magyar katonaság azt hitte, hogy a lövések a kapucinus kolostorból történtek. Emiatt a magyar táborban általános lett a gyűlölet a kapucinusok iránt. Ezért négy kapucinust, akik Óbudára jöttek, mint biztosabb helyre, elfogták, börtönbe vetették, össze-vissza verték őket és szakállukat kitepték. Nagy nehezen menekültek meg a biztos haláltól néhány tisztességesen gondolkodó katona közbenjárására.

P. Brinnich Kozmás Nagykovácsiba és innen Hidegkútra ment és csak 20 nap mulva tért vissza. P. Roth Godefridus Kalászra ment és 22 nap mulva jött vissza. Mészáros Bonifác klerikus Tatára menekült szüleihez és csak 35 nap mulva jött vissza. Ezek május 7-én indultak el. Május 12-én P. Adamer Pál Óbudára költözött úgy a házfőnök, mind a többiek tanácsára, mert az álmatlanság és a sok izgalom miatt, amelyeket elviselt a katona kórházban, ahová be lett osztva, attól lehetett tartani, hogy elméje megzavarodik. Óbudáról azután haza ment szüleihez.

P. Brunner Zsigmond az erzsébeti apácák gyóntatója május 4-én az apácákhoz ment lakni, ahol az apácákkal együtt éjjel-nappal, kevés kivétellel, a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt imádták a jelenlevő Úr Jézust. Misézett nekik, gyóntatta őket és vigasztalásban részesítette a félenk nyáját, úgy hogy mindenki pontosan és híven teljesítette kötelességét. dacára annak, hogy zárdájukat sok golyó érte és sok kárt tett úgy a zárda épületében, mint a templomban. P. Zsigmond május 20-án este tért vissza a zárdába. A többi atya és testvér a legnagyobb veszélyben sem hagyta el a zárdát.

Május 16-án Svábhegyről kezdték a várat lövöldözni. Itt-ott 120

Isten szava emberkézben.

fontnyi golyókkal is. Hasonlóképen a tabáni temető hegyéről is. Május 19-én este a magyarok rohammal akarták megtámadni a vár falait, de ez nem sikerült, mert olyan nagy vihar támadt, hogy nem lehetett mozdulni; utána rettenetes felhőszakadás lett, amely katonákat, lovakat, ökröket és élelmiszereket sodort a Dunába. Május 20. és 21-én éjjel a magyar katonák az utolsó és általános támadást intézték a vár falai ellen. A harc mindkét oldalról nagyon kemény volt és reggel 7 óráig tartott. A magyarok azonban már reggel 5 órakor kitudták zászlójukat a vár falaira. 7 órakor a magyarok győztesen bevonultak. A vár elfoglalása után hozzáfogtak a holttestek eltemetéséhez és a magyar katonaság elhelyezéséhez. Zárdánkba 27 katonát és 11 lovat helyeztek el. Ezek csak május 27-én vonultak ki.

Nem sokáig tartották a várat kezükben, mert az osztrák hatalom szövetkezett az oroszokkal s így újból elfoglalták a várat. Július 12-én 12 lovast szállásoltak el zárdánkban. Ezek 6 napig maradtak. 14-én pedig ismét 14 lovast ugyanannyi lóval kellett befogadnunk. Ezek három napig maradtak. Július 24-én ismét 14 császári és orosz gyalogost hoztak zárdánkba ellátásra. Ezek 6 nap mulva távoztak. Egész éven át körülbelül 150 katonát voltunk kénytelenek ellátni. Kiadásunk a katonákra körülbelül 800 forintra rúgott. 150 forint árut fogyasztottak a magyarok és 700 forint értékűt a császáriak.

Isten szava emberkézben.

Írta P. Szabados Anzelm. O. F. M.

„Boldog, aki meg nem botránkozik bennem“...

A kevély gög, az önmaga gondolatának és szavának, az egyéni véleménynek harcosa nagyon gyakran megbotránkozik Istenben és az ő tetteiben.

Nemcsak ma, hanem már 1700 éve megbotránkozott az Ószövetségen Marcion a görög bölcselel és tüzzel-vassal megkísérelte kiirtani. Különösen kettőn akadtak meg: miért a zsidó népet bízta meg a Szentírás megírásával, és miért nem adja mindenki kezébe: szabad prédaként?!

Dr. Klemm a „Kereszténység, vagy faji vallás“ nagyszerű könyvében ezt írja: „Az Istennel az ember nem szállhat vitába, nem vonhatja őt felelősségre, hogy miért éppen a zsidóság által akarta a kinyilatkoztatást adni az emberiségnek.“ És ha ez megtörtént: „az ember részéről kötelesség az isteni szónak hívó elfogadása, mert ez a szó nemzetek és fajok fölötti jelleggel bír és mindenkit illet.“ (111—112. oldal).

Isten szabadon választott, s az ő nagy irgalmából bízta szavát a zsidó népre. Epen így tehetne volna meg az egyiptomiakat, vagy elámiakat, vagy a görögöket kinyilatkoztatásainak hordozóivá.

Hogy miért éppen a zsidókkal gyakorolta e nagy kegyet, mi csak következtethetünk. Talán, mert a legerősebb faji vonásokat tüntetik fel és a világ négy táján szétszórt 18 millió zsidó ma is, mint egy egységes tábor áll a hatalmas népek között. És azért csak ily értelemben mondhatjuk „Zsidó-biblia“, mert abban visszatükröződnek a kiválasztott nép lelkének sajátságai, erényei és bűnei, kifejezőmódja és költészete, lelkülete. Más szavakkal: Isten az egész emberiséggel akarta közölni törvényeit, kegyelmének eszközeit, örök igazságait és ezért ennek a sémi népfajnak

fiait használta fel eszközül terveinek keresztülvitelére, mint ahogy a választások alkalmából a sok jelölt közül egyet szemelünk ki bizonyos szerep vagy hivatal betöltésére.

És ez sokak szemében a botránykő: Isten miért éppen a zsidóságot választotta ki és miért nem például minket és a mi őseinket?

Ezen a kérdésen egy mélyen-látó, gondolkozó lélek meg nem ütközik.

Mert a lényeg: Isten adta a kinyilatkoztatást. Az már nem lényegbe-vágó, hogy kiknek kezén keresztül íratta le és juttatta el hozzánk.

Tehát a biblia nem „Zsidó-biblia“, hanem Isten szava. Igaz, hogy emberek kezébe tette le és héber betűkkel íratta le, éppen úgy lehetett volna azonban a kinyilatkoztatás eszköze az egyiptomi ékírás, vagy kínai rajzokkal rótt tekercs.

A második botrányozási alkalom a modern ember szemében: Miféle alapon követeli magának a római katolikus Anyaszentegyház a Szentírás magyarításának és értelmezésének jogát?

A legújabb magyarnyelvű Szentírás-kiadás több 4000 oldalnál. Igaz, hogy ebben majd 2000 oldal magyarázat, de még így is óriási nagy irodalmi anyag. Elolvasásához több hét volna szükséges.

Óriási igazságok: hegyek és völgyek, magasságok és mélységek foglalata ez a 72 könyv! 1600 évig írta — Mózesről Szent Jánosig — a legkülönbözőbb korú és műveltségű, Istentől kiválasztott és ihletett 40 férfiú. Isten célja vele, hogy örök törvényeket adjon, szent terveit és végtelen szeretetét és irgalmát elénk tárja.

Mindezt nem száraz paragrafusok formájában íratta meg, hanem a történelem ezerszavú változatában, a különböző korok, nemzedékek, társadalmi osztályok és egyének életével a hősiesség és szentség magasztos példáival és a bűnök rabláncával terhelt szerencsétlen tragédiák felsorakoztatásában.

A mozgó élet, az élő és küzködő világ embermilliárdjai életébe szövi bele isteni gondolatait. Egyszer mint jóságos Atya, máskor mint szigorú Nevelő és minden teremtmény feltétlen Ura áll előttünk. Most a próféták tüzzel megtisztított ajka által hirdeti a rettenetes ítéletet, amely a pártütő, lázadó és hűtlen népet fenyegeti. Máskor pedig részvétellel tekint az ég felé emelt, kitárt karokkal imádkozó népre és néhány szóban megnyitja atyai szívének titkait és elmondhatja, meghirdeteti a jobb jövődőt a föld nyomorgó és sötétségben ülő népének.

Amilyen hatalmas és mérhetetlen a világmindenség a csillagmilliárdokkal, époly csodás és ezerszerte ragyogóbb és mérhetetlenebb világ a Szentírás.

És ki fogja neked megmondani, hogy ez az ismeretlen idegen nyelven íródott, az évezredekkel előbb született és az egyének számára alig hozzáférhető nagy tudományosságot feltételező könyv valóban az, amit az emberek „Szentírás“-nak neveznek?

Kinek a kezébe adta Isten a Szentírást? Az egyéneknek-e, vagy pedig valamely közületnek, amelyik elsőrendű kötelességének kell, hogy tartsa ennek az isteni ajándéknak őrzését, tanítását, magyarázását.

Röviden: *Az Egyháznak adta*: Az Ószövetségben a zsinagógának. az Újszövetségben pedig a sziklára épített Anyaszentegyháznak és nem az egyes magán személyeknek.

Ennek a hivatalosan megbízott tekintélynek és tanítóhivatalnak főadata „kinyomozni e kozmosznak törvényszerűségeit.“ (Schütz. Dogmatika I. 38.)

Minden szót meg kell fontolnia, minden betűt meg kell rágania, mie-

lőtt belőle csak egy igazságot is kimondana és örök járható útként az emberiség számára kötelezővé tenne. Ehhez nem volna elég egy élet, hanem folytonos és állandó kutatás és tanulmányozás szükséges, hogy a korok és a tudomány haladásával lépést tartva mind jobban és megfelelőbben tudjon a felmerült kérdésekre és nehézségekre választ adni.

A Szentírásnak mindenhez van szava, — és ha valaminek célját akarnók megtalálni és helyesen megítélni, belőle kell kiindulnunk. Biztos következtetéseket azonban csak a kat. Egyház vezetése alatt vonhatunk le a Szentírásból.

Az élő vizek forrása a Biblia. Belőle tiszta, kristályos víz bőségesen ontja az Isten szeretetét s kegyelmét és termékenyvé, dúsan termővé varázsolja az ember földi életét. Az Anyaszentegyház istentiszteleti cselekményeiben vezérkönyvül használja; törvénykönyvként állítja az önző emberiség elé, és a reá való hivatkozással parancsol és kormányoz.

Az Egyház a híveknek — és pedig a Krisztusban nagykorú s nem gyerekeségeken botránkozó és kislelkes — lelkeknek kezébe adja a Szentírást, mint *utólérhetetlen elmélkedő könyvet*, hogy életet fakasztó isteni kegyelemben megerősödve győzzenek a kis lelkek és a test és föld bölcsességében burkolódzó, mindenben könnyen botránkozó elvakult testvéreik álokoskodásai fölött. Hiszen mindezek mögött a sátán áll, hogy elhomályosítsa az igazságot és tévedésbe ejtse a lelkeket.

Mert áll a régi közmondás: A Szentírás az a könyv, amelyben mindenki megtalálja a maga számára saját képére és hasonlatosságára alakított hittételeket. Természetesen azért, mert önkényesen, hozzáértés és az igazság keresése nélkül nyúlnak az Isten megszentelte Íráshoz.

A remete és a macska.

Nagy Szent Gergely pápa korában egy erényes férfi remeteségbe vonult s nem vitt magával mást, mint egy macskát. Egyszer aztán szerette volna tudni, hogy a mennyországban a szentség milyen fokát fogja elérni. Ekkor megjelent neki álmában egy szép ifjú és azt mondta, hogy Nagy Szent Gergely pápa mellett lesz. A remete azonban nem volt megelégedve és így szólt:

— Mit ér az egész szegénységem és elhagyatottságom, ha ugyanazt a bért kapom mint az az ember, aki dúskál a földi javakban!

Erre az ifjú feddő hangon felelte:

— Nem mindenki gazdag, akinek vagyona van, hanem csak az, akinek szíve gazdagságán csügg. Hogy mered Gergely pápát a gazdagok közé számítani, amikor te jobban ragaszkodsz macskádhoz, mint ez a bőkezű pápa az ő földi javaihoz?!

A szegénység minden érdemét elveszthetjük, ha nem vagyunk lelkileg is szegények.

Isten a nyugalom.

— Olyan nyugtalan vagyok, sehol sem találok helyem! — panaszkodott valaki Sziénai Szent Bernardinnak.

— Gondolj Istenre — felelte a Sziénai Szent. — Isten maga a nyugalom s Őt szemlélni annyi, mint sajátmagunkat nyugalomba helyezni!

A kereszt árnyékában.

P. Árvavári Agnellus O. F. M.

A legenda szerint egyik napon két nevezetes ember találkozott egymással az appiai útnak egyik kanyarulatánál. Az egyik ember Rómából jött és Napkeletnek tartott. A másik Napkeletről jött és Rómának tartott. Az egyik elefántesonttal és arannyal kirakott díszkocsin hajlatott fényes testőri kíséret között. A másik gyalog, fáradtan, egyedül jött, útszélien vágott vándorbotra támaszkodva. Az egyik Néró császár, a világ ura volt. A másik Péter, Jézus apostola volt. Nérónak föltűnt a különös idegen. Megállította kocsiját és kíváncsian kérdezte:

— Honnan jössz te, vándor és mit akarsz Rómában?

— Én a Golgotháról, Jeruzsálemből jövök, és folytatom Jézus Krisztus keresztútját — felelte Péter.

— És hová vezet ez az út? — kíváncsiskodott Néró.

— A halálból az életbe, a gyalázatból a dicsőségre, a földről az égbe!

A nap éppen lebukott Róma márványpalotái fölött s korongja megállott Néró cirkuszának óriási épülete fölött. Tekintetük egy pillanatra egymásba fúródott. Végül is Péter törte meg a néma csendet:

— Mikor porbaomlott a te dicsőséged, mikor elhamvadt már a te tested, akkor ott főtt a Vatikán hegyen és millió templomban és millió szívben és az utolsó napon az ég felhőiben ragyogni fog Jézus Krisztus keresztje.

Hogy könnyebben megérthessük ezt az igazságot, vegyünk csak előbb fontolóra, mi is volt a kereszt Krisztus előtt. A keresztihalál büntetésénél szegyénteljesebb kivégzést nem jegyzett fel az ókor történelme. Bűn és gazság volt az ókorban a kereszt életgyökere, — és átok, a halálraítélt gonosztevő volt annak virága. A gyalázat fáján való kivégzést tilos volt római polgárra alkalmazni az egész birodalom területén, annak szegyénteljes volta miatt. A zsidó törvény szellemében pedig «az Isten átkozottja» volt az, aki a szegyenfán függve fejezte be földi pályafutását (Deut. 21, 23.). Amikor a hálátlan zsidók a világ Üdvözítőjét kereszthalálra kívánták, maga a pogány Pilátus mintegy megütközve kérdezte a tömegtől: «A ti királyokat feszítesem-e meg?» Mintha csak szemrehányásképpen azt akarta volna mondani, ha már meg kell halnia Krisztusnak, hát enyhébb halálnemet nem tudtatok volna neki szólni? Azok pedig mindannyian csak kiáltozának: El vele, el vele! Keresztre vele! Feszítsd meg őt!

És Krisztust elvitték és megfeszítették.

Ott a Kálvárián ezután fordult egyet a világ és a Megváltó keresztjének tövében fakadt az új élet és az új történelem. Páratlan megbecsülést szerzett a halás kereszténység a keresztnek egyrésztől, másrésztől pedig ádáz gyűlöletet váltott ki a farizeusi lelkekből, mert az Evangélium szerint «jelölté tették sokaknak, amelynek ellene mondanak».

A golgothai véres keresztoltár szerzett Krisztus örökérvényű szavainak igazolást: «Ha majd fölemeltetem, a keresztől mindeneket magamhoz vonok». (Jn. 12, 33.) A kereszt a Kálvária óta többé nem a gyalázat fája, hanem hitünk legszentebb jelvénye. A nemzetek apostola az Evangéliumot és annak igazságait a «kereszt igéjének» nevezi (Kor. I. 1, 18.), és nem is akar mást hirdetni, mint «a keresztre feszített Krisztust» (u. o.), és nem is akar máshonnan dicsekedni, «mint a mi Urunk Jézus Krisztusnak keresztjében» (Gal. 6, 14.). Áltérezte ugyanis, hogy mit jelent számára a Krisztus keresztjéből áradó erő és jövőbe látó tekintetével észrevette a Szentkereszt vonzó hatalmát és megszentelő vigaszt az emberek számára egészen az idők végéig; bár látta azt is, amiről sirva panaszkodott: «Sokan élnek úgy, mint Krisztus keresztjének ellenségei. Ezeknek végük a pusztulás» (Filip. 3, 18.).

De mind egy, mert ennek dacára is így lett a keresztből az a fa, amelyen Jézus szeretetének tűzszlopa kigyulladt és fölesapott az égbe. Így lett belőle támaszbot, amelyre rá támaszkodnak mindnyájan a csettő-bottló lelkek. Így lett belőle beszédes fa, legalább is olyan beszédes, mint a gyermeknek a kereszt édesanyja sírján; beszél neki nagy szeretetről, amely érte égett.

és hamvadt el. (Prohászka: ÖM. 19, 83.)

Igen, mindenegyes kereszti a mennyei Atyának irántunk érzett szeretetének egy-egy emlékműve.

Es most fölteszem azt a nagy kérdést, amely mindannyiunk életében oly fontos szerepet játszik: tisztában vagyunk-e azzal, hogy mit jelent a kereszti a síralomvölgy vándor gyermekének? Egy kis példával akarok erre a kérdésre felelni. Mikor majdnem egész Spanyolország az arabok kezére jutott, Cordovában káprázatos pompájú mecsetet építettek. Hogy a főlavatás ünnepsége még nagyobb legyen, egy keresztlény rabszolgát láncoltak az egyik köoszlophoz, aki kitartott hite mellett egészen a halálig. Elhagyatottságában és a hilttagadás kísértéseivel vívott lelkiismeretében tudjátok mi erősítette meg? Tíz körmével fáradtságos munkával kereszttel karcolt a köoszlopba, amelyhez láncolták... A mohamedánok ereje Spanyolországban régen megtört. A mecsetből katolikus templom lett s az emberek ma is tisztelettel néznek egy oszlopba karcolt keresztre, amelyből annyi erő, buzdítás, vigasztalás sugárzott egy elhagyatott ember szenvedéseire.

Valóban Krisztus kereszti az, amely megmagyarázza és megaranyozza a szenvedő ember minden keresztiét. Jézus Krisztus keresztié égi fényt sugároz a földi szenvedés csillagtalán sötét éjjelébe. Krisztus keresztiének két véres, kemény, kitárt ága minden szenvedő szívnek egyetlen orvossága. Árva szívnek Jézus kereszti az egyetlen lámasza. Szegény szobának a kereszti a legszebb ékessége. Réznek, mezőnek Krisztus kereszti a biztos őrzője. Az útszéli kőkereszti pedig a fáradt vándornak nyújt hűs ereszt. És

*Ha bűnös lélek arra téved,
Bús, mély szeme szemébe téved.
A pillantása néma vád:
Vérem hiába hullt reád?*

A kísértések hullámaiban a kereszti a mentőcsónak. A templom ormárolint felénk: földi vándorok vigyázzatok, drága az ég! A temetőben pedig a néma sírhantok fejkereztje őrzik a holtak örök nyugalma. És testvéreim!

*Ha egyszer, végső perced út,
Kihűlő szívedre fényes sül.
S mikor már minden elmaradt,
Utolsó kincséd ő marad,
A hideg föld alatt. (Székely L.: A kereszti.)*

Ebből láthatjuk tehát, mily nagy a kereszti szerepe földi életünk meg-szentelésében és az élet szenvedéseinek elviselésében. Ennek gyümölcse pedig az örök élet!

A nagybőjt küszöbén állunk. Bűnös emberek, a keresztre nézzetek és ott át fogjátok érezni bizalomteljes, megnyugodott lélekkel azt a nagy igazságot, hogy földi életünk folyamán csak a golgothai véres kereszti árnyékában lehet úgy imádkozni, szenvedni, lünni Isten szent akaratán megnyugodva, mint sehol másutt.

A testvéreimet viszem!

Egy kislány kisebb öccsét cipelte az utcán és bizony szinte le-roskadott a nehéz kislány súlya alatt.

— Nehéz terhet viszel gyermekem! — sajnálkozott rajta valaki.

— Nem nehéz terhet, — felelte méltatlankodva a kislány — hanem a testvéreimet viszem!

Igy kellene gondolkoznunk valahányszor a felebaráti szeretet gyakorlása nehezünkre esik, ha sokat kérnek tőlünk, ha súlyos beteget kell ápolnunk, ha kellemetlen időben kérnek tőlünk szolgálatot.

Bartolomeo de Martyribus portugál érsek egyszer a hegyek között járva nagy viharba került. Szerencséjére talált egy barlangot, ahol meghúzhatta magát. A barlangtól nem messze egy kisfiú állt az ítéletidőben és nagy erőfeszítéseket tett, hogy összetartsa kicsiny birkanyáját. Az érsek megsajnálta a gyermeket és odakiáltott:

— Jöjj be, fiam, ide a barlangba, itt védve vagy!

— Nem mehetek, uram — hangzott a válasz, — mert atyám megparancsolta, hogy vigyázzak a birkákra. Farkasok vannak a vidéken!

Ha mindenki olyan kötelességtudó volna mint ez a gyermek!

Te milyen könnyen szem elől téveszted a szabályok előírásait!

Rendi élet.

A DOMBÓVÁRI TERCÍARIUS KÖZSÉG JELENTÉSE AZ 1937. ÉVRŐL. Ft. Petheó Gyula volt helyi igazgatónkat plébánosnak nevezték ki, helyébe jún. 28-án Ft. Erdélyi Lajos újdombóvári s. lelkészt nevezte ki Tartomány Főnök Atyánk helyi igazgatónak. Melegszívű, velünk sokat törődő, és foglalkozó lelkivezetőt nyertünk.

Rendiközségünknek két tagja húnyt el az év folyamán. Az egyik özv. Kerbolt Pálné Teréz nővér okt. 19-én adta vissza jó lelkét Teremtőjének; betegsége alatt a szentségekhez többször járult. Ő végrendeletileg házának első felét két szobával Otthonunknak hagyományozta. Ezen kívül négy pénzbeli hagyatékával plébániánk temploma számára egy új nagy áldozatökelyhet szerezhettek be és a többi szentedényeket megaranyozhatták. Temetésén kamarás plébános urunk ezt röviden így méltatta: „Aki renditestvéreinek Otthont, az Úr Jezusnak is földi lakóhelyet adott, adjon annak az Úr örök otthont égi országában.“

Rendiközségünk az Euch. Világkongresszus és Szt. István királyunk jubileumának sikeréért elhatározta, hogy a szentév minden ünnepnapján este Otthonában közös keresztúti ájtatosságot végez a szent Szív litániával.

Községük a plébánia szentségimádása napján külön imádási órát tartott, az euch. gyűlésen testületileg résztvett, a szentségi körmeneteken zászlónk alatt vonult ki.

Lelki vezetőnk névnapján lelkicsokrokat gyűjtünk.

Községünk az elmúlt évben folytatta a 3 évre tervezett gyüdi gyűjtését kegyhelyünk szépítésére. Ez évben 51 P-t. szedett össze.

A testvérek a templom tisztításában, az egyházi ruhák javításában szorgalmasan résztvettek.

Testvéreink száma jelenleg 65. Közöttünk a szeretetet mi sem zavarta.

Missziós perselyünkben 9 P. folyt be egy pogány gyermek megváltására. Szt. Paskál névre kívánjuk megkeresztelését.

Lajos testvér
rendi előjáró.

SERÉDI JUSZTINIÁN bíboros hercegprímás ez évi első pásztorlevelének élén szózatot intéz papságához, amelyben a kettős szentév alatt reájuk váró kötelességekről és a jubileumi év gyümölcseinek összegyűjtéséről szól. A pásztorlevél többek között a következőket mondja:

— Azért a kitüntető kegyelemért, hogy az idén Magyarország első apostoli királyát megdicsőülésének 900 éves fordulóján minden nép színe előtt ünnepelehetjük és a nemzetközi Eucharisztikus Kongresszussal magunkat, a ránk bízott híveket, sőt az egész világot megszentelhetjük, Krisztus királyhoz és az Ő földi helytartójához hálálak lenni soha meg ne szűnjünk. Vajon ha az Eucharisztikus Krisztus nálunk

a helyi eucharisztikus gyűlések, továbbá itt és mindenütt a gyakori áldozás segítségével visszahozná a természetfeletti életet, hogy az mindnyájunkban bőségesen buzogna. Az Úristen és a kereszténység közös Atyja iránt úgy kell bizonyítanunk hálánkat, hogy az Eucharisztikus Kongresszus és első dicsó királyunk emlékünnepeinek üdvös gyümölcseit szorgalmasan összegyűjtjük és arra törekszünk, hogy ezeket különösen jó példaadásunkkal a saját magunk, hűveink, Egyházunk és hazánk javára fordítjuk és így valamennyien érdemessé tesszük magunkat és évbén az Úr újabb és bőségebb áldására.

HATÓSÁGOK EGYÜTTMŰKÖDÉSE

AZ EUCHARISZTIKUS VILÁGKONGRESSZUS ELŐKÉSZÍTŐ FŐBIZOTTSÁGÁVAL.

Égész Magyarország egy emberként segíti a XXXIV. Eucharisztikus Világkongresszus Előkészítő Főbizottságát, hogy a külföldről, a távoli világtájairól ideérkezők e nagy lelki esemény ideje alatt semmiben sem szenvedjenek hiányt és az igazi testvéri összetartózanóság érzésével távozzanak. Ami azonban a legnagyobb örömmel tölti ei az Előkészítő Főbizottságot, az a tapasztalat, hogy az állami és városi hatóságok messzemenő készséggel támogatják a kongresszus előkészületeit. Nem volt még alkalom Magyarországon, amikor oly meglepő harmóniában egyesült volna közös munkára Állam és Egyház, sőt az egyes hatósági szervek egymás között, mint az Eucharisztikus Kongresszúnál. A csodálatos ebben a körülményben az, hogy ez a megállapítás úgy a technikai, mint a lelki előkészületekre is vonatkozik. Csak egy-két példát ragadunk ki. Az Államvasutak nagy felkészültséggel készítik elő az országosi munkát igénylő menetrendet, javíttatja kocsiiparkját, hiszen a világháború alatt nem kellett olyan nagy forgalmat lebonyolítani, mint most. A kereskedelmi minisztérium egész apparátusa rendelkezésre áll a kongresszusnak forgalmi kérdéseknél. Ugyanígy a földművelésügyi minisztérium és Budapest Székesfőváros hatóságai teljes apparátussal kapcsolódnak az élelmezés kérdésébe. Budapest székesfőváros különben a kongresszus minden részleténél aktíven érdekelve van, akár a városdiszítést, a megafonok felszerelését, vagy az iskolák átadását értjük, hiszen előkészítések, már előzőleg háromhetes szünet lesz az iskolában, stb. A posta

külön osztályai készülnek a levelek kézbesítésének és a külföldi telefonok lebonyolítására, a rendőrség a közrend és a közlekedés rendezésében vesz részt, nincs olyan állami vagy fővárosi hatóság, a mentőkön kezdve a kórházakon át egészen a fővárosi kertészetig, amely ne venne részt aktíve a kongresszus előkészítésének munkájában. Az előkészítés a hatóságok színe előtt, az ő teljes bekapcsolásukkal készül.

Örvendetes azonban, hogy nemcsak az anyagi természetű előkészületekre, hanem fokozott mértékben a lelki előkészítésre is vonatkozik ez. Nemcsak plébániák vonalán folyik a lelki előkészítés, hanem a minisztériumok, a városi hatóságok, köz- és magánüzemek vonalán is. A miniszterek, a polgármester, a különböző üzemek vezetői sorban adják intézkedéseiket, amelyekkel alkalmazottaik részére lehetővé teszik, nemcsak a kongresszuson magán való részvételt, hanem azt is, hogy egész lélekkel vehessenek részt az előkészítő eucharisztikus estéken, amelyeket egy-egy hivatáság, vagy hivatal számára tartunk. Az eucharisztikus estétet közös szentgyónás és szentáldozás fejezi be. E mozgalom túlnem a főváros határain és átöleli az egész országot. Magyarországon nyugati részén, Szombathelyen például most kezdődött el egy háromnapos triduum és ezen 1.500 vasutas vett részt. Az állami és városi hatóságok a pozitív vallásos szellem megerősödését elősegítik és ez az, ami az Előkészítő Főbizottságot a legnagyobb örömmel tölti el.

ESZPERANTÓ LEVELEZŐ TANFOLYAMOT

indít az Eucharisztikus Világkongresszus Eszperantó albizottsága olyan érdeklődők számára, akik a szóbeli tanfolyamokon nem vehetnek részt. A vezetőség súlyt helyez arra, hogy olyan tárgyak kerüljenek begyakorlásra, amelyek az Eucharisztikus Kongresszus alkalmával ideérkező külföldiekkel a társalgást nagyban megkönnyítik. A tanfolyam 13 hétig tart. Hetenkint kétszer kapnak a résztvevők leckét. A dolgozatot elkészítik, elküldik és kijavítva visszakapják. A tanfolyam díja 2.— P., amelyet előre kell beküldeni a jelentkezés alkalmával levélbélyegben, továbbá minden egyes lecke visszaküldésére 20 fillér válaszbélyeget kell mellékelni. Jelentkezési cím:

Jézus Szíve Szövetség eszp. szak. Budapest, VIII. Mária-u 23. I. em.

Rendi világkrónika.

THANG MÁRIA kínai terciárius 1937 okt. 12-én 78 éves korában négyórával a szent áldozása után mosolyogva kilehelte lelkét. Nem ért hozzá ugyanis a világ romlott szelleme, fölszabadította magát minden földi kötelektől a szegénységnek aggályosságig menő szeretetével, megerősödött előljárói rendeletének pontos betartása által és megért az Eg számára szeráfi Atyánk erényeinek buzgó gyakorlásával. A hankai Szent Gyermekség művében a kis árváknak anyja volt és odaadó buzgósággal tanította a hitűjoncokat. Mint keresztelő és az imaiskolák tanítója is nagy szolgálatokat tett az egyes kínai missziókban. 1931-ben a kommunisták elhurcolták, megkínózták, de végül elbocsájtották. Így a vértanuság érdemeiből is szerzett magának. Mindig buzdító példa marad a terciáriusok számára, hogy ne ijedjenek meg az áldozatoktól, hanem Jézus országának terjesztéséért bátran harcoljanak! A vértanuk sírjai közelébe temették.

A RÓMAI SZENT ANTAL BAZILIKA 50 éves jubileumát ünnepelte rendünk 1937 dec. utolsó napjaiban. A ha-

talmas bazilika Róma egyik legkedveltebb temploma, különösen keddi napokon rengeteg hívő keresi fel. Itt készülnek elő a Szt. Antal-egyetemen és a missziós iskolában rendünk jövő apostolai, a katakombák világának hatása alatt.

PALESZTINÁBAN A TERCIÁRIUSOK száma 30 rendiköztségben 2.705. Ez igen tekintélyes szám, ha nézzük az arányszámot. Nálunk 6 milliónál több a katolikusok száma és csak 13.000 terciáriusunk van, magában Palesztinában pedig 20.980 katolikusra 2.705 terciárius esik. Hol vagyunk mi még ettől az arányszámtól?!

GONIN MARIUS, a Franciaországban tartani szokott híres „Szociális Hetek” alapítója 1937 aug. 31-én elhunyt. Gonin hűségese terciárius volt és meggyőződéssel dolgozott a terciárius intézmény érdekében, mert a mai társadalom számára nagyjelentőségűnek tartotta. Sajnos, nem érzi át ezt sok testvér.

SANKT FRANZISZI-GLÖKLEIN terciárius folyóirat most ünnepli 60 éves fennállását. Az ügyes és kedvelt folyóirat a legregébb németnyelvű terciárius lap. Mi is szeretettel üdvözljük ezen alkalommal.

A **FERENCESEK (O. F. M.)** száma ma 104 rendtartományban és 2089 kolostorban 25.466. Tehát egy év alatt 496-tal több a ferencesek száma. 83 missziós területen 4.024 tag apostolkodik, és a Szentföld érdekében a világ minden részén 65 szentföldi biztos hivataltalan 235 ferences buzgólkodik. Rendünk valóban az egész világon elterjedt. Kínában és Japánban alakulnak egyre újabb rendházak. Így Kínában és Japánban 20 ferences kolostorban 131 kínai és japán ferences működik.

A **BRAZILIAI KÉPVISELŐHÁZ** a legnagyobb tisztelettel és gyásszal fejezte ki részvétét **P. Zimmer Gábor OFM.** elhunytá alkalmával **P. Gábor OFM.** 1907 óta a Santa Catharina államban (Brazília) rendkívül buzgó apostolkodást fejtett ki, különösen a templomok és iskolák építése körül. Ő emeltette La-ges székesegyházát is. Ez legszebb az egész Sta Catharina államban. Halála mindenféle nagy részvétet váltott ki.

ALBINI KONSTANTIN OFM. atya nem régen mondott aranymiséát Vencelencében. A kétszeres doktor 1900-ban a boxer-lázadás idején mint olasz kir.

tengerészkaplán sokat segített a kínai misszionáriusokon. Később tábori lelkész lett Konstantinápolyban, majd Libanonban, és itt a lázadó törzseket meggyőződésre bírta; Tripoliszban az olasz fogvatartottakat szabadította ki. Bengasiban egy évig 24 halálraítéltnek életét mentette meg. Az olasz kormány magas rendekkel és kitüntetésekkel halmozta el az erkölcsemes olasz ferences atyát, a szentegyes Atya pedig és a rendi általános főnök áldásukat küldötték a jubiléónak.

FERENCESEK, MINT ÍRORSZÁG MEGSZABADÍTÓI. 1636-ban fejezték be Donegal ferences kolostorának lakói Cucogry O' Clerny, Peregrin O' Dnignan, Ferfeafa O' Mulcorn és Michael O' Clery ferences atyák nemzeti jelentőségű irodalmi műveket. Címe: *Írország Királyságának Evkönyve*. Ejjel-nappal dolgoztak rajta, áttanulmányozták a közben már elveszett forrásokot és kéziratokat és megalkották nagy műveket. Ez őrizte meg a legnagyobb üldözések idején is az ír népben a saját jövőjébe vetett hitét. A szakemberek szerint ez a nagy mű többet jelentett az ír nép életében, mint O' Connel és Paruell hősiei harcai az ír szabadságért. Emléküket most különféleképpen örökítik meg.

MEZŐKÖVESD. P. Szedő Dénes rendi igazgatónk missziós körútja miatt mármár azt hittük, hogy a szokásos időben tartandó lelkigyakorlatunk elmarad. Szeretett igazgatónk azonban úgy rendezte, hogy jan. 13—16-ig a szokott időben megtarthatuk lelki újjászületésünk napjait. A lelkigyakorlatot P. Szalay Szalvátor teológiai tanár tartotta. Gyöngyösről érkezett Mezőkövesdre, hogy a rendi testvéreknek lelki életét megyújtsa és közelebb hozza az Úr Jézushoz. Lelkigyakorlatunk saját kápolnánkba volt; minden reggel szentmisét mondott számunkra és három napon keresztül az Oltárszentséget is itt őriztük. Éresek—főpásztori engedéllyel. Résztvevők igen sokan voltak, és nagy meglepetéssel hallgatták végig a Páter szavait. Oltárszentségimádásáról, a tiszteltéről és gyakori vételéről beszélt. Szent Paszkálról mint az Oltárszentség tiszteltének védőszentjéről, és Szent Ferenc Atyánkról, aki oly nagy szeretetet tanusított az Isteni Mester iránt. Ezen

alkalommal ötszázán áldoztak. Lelkigyakorlatunk Te Deummal ért véget. Délután rendi gyűlés volt. Szalvátor atya 16-án este 7 órakor búcsúzott el a mezőkövesdi rendi testvérektől.

Előjáró.

GÁLÓS LÁSZLÓ: AZ EGYHÁZ ÉS A BARBÁROK. P. Bangha Béla S. I. és Ijjas Antal szerkesztésében megjelenő egyháztörténelem III. kötete. A római világ, mint valami tengertől elnyelt kontinens, alászállt a mélybe, a fiatal kereszténység s az egyházi szervezet maga köré vonását éppen megkezdő pápaság ott találja magát egy nyugtalanul hullámzó, vasból való világban. Egy civilizáció alkonya és világvégi hangulata nyomaszt századokat. A görög birodalom hatalma és ragyogása egyre idegenebb és ázsiaiabb lesz, eszményei elvesztik egyetemes jellegüket, életérzései egyre jobban Nyugat ellen fordulnak. Ebben a környezetben indulnak el a neves és névtelen hősök, hogy betöltsék az Evangélium parancsát: „Elmenvén az egész világon tanítsatok minden nemzeteket . . .” Az Egyház lágy anyai kézzel alakítja Európa sorsát s alkot formátlan népi és törzsi káoszából nemzeteket. Nincs vigasztalóbb, mint ezt látni ma! A ma újra vajúdó Európa sok kérdésére is választ adnak a könyv lapjai.

Különösen feltűnik az alakok jellemzésének drámai elevenségű rajza. A kötet lapjain szinte tolonganak az alakok: a legeredetibb forrásokból rekonstruált pápák portréi, költői császárok, nyugati uralkodók, szentek, hittérítők. Különösen lenyűgöző Nagy Szent Gergely pápának és Nagy Károly császárnak alakja.

A kötet ára fűzve: 5. P, kötve: 6.50 P.

VÁLASZ KÉRDÉSÜNKBRE (1938. II. 42.) A szeretet. E nélkül nincs szent. Mert „ha szeretetem nincs, olyan vagyok, mint a zengő érc és a pengő cimbalom”. Szent Ferenc szeretete külön szint kap azáltal, hogy ez a szeretet *rogtóni cselekvésre* indítja. Azonnal igyekszem megvalósítani, amit a szeretetem sugall. Ez a tevékeny szeretet készítette arra is, hogy amikor a testvérek olvastak előtte valamit, néha félbeszakította: Itt álljunk meg! Előbb megvalósítom! — Én is ilyen vagyok?

Kérjük a Rendiközsegeket, hogy februári számunkban közölt üzenet szerint küldje be ki-ki kis mozaikját. Hisszük, hogy kérésünket igyekszik mindegyik teljesíteni!

LINKE URI DIVAT

MARGIT-KÖRÚT 51. SZ.
Atrium mozgó mellett!

TELEFON: 153-719.

Férfi fehérneműek, divatcikkek, pyjamák, házi kabátok, nyakkendők, zsebkendők, stb. nagy választékban olcsó és jó minőségben.

Hozott anyagból fehérnemű varrását is vállalom.

Ismerni akard a ferences szellemet

Olvasd ezeket a műveket:

P. Gemelli—Takács OFM.:

Franciskanizmus. 4.50 P.

P. Takács Ince OFM Sz.

Ferenc rendje. 3 P. nálunk

Balanyi György Dr.: Szt. Ferenc

élete. 8 P.

Terciárius diploma 60 fillér

TRUNKHAHN SZÖVET
ÖNMAGÁT AJÁNLJA...

*Közvetlen
a gyárból vásároljon
gyapjúszövetet!*

KÉRJEN MINTÁKAT
TARTÓSSÁGI GARANCIA

ELADÁS: IV. PROHÁSZKA OTTOKÁR-U. 8. VI. TERÉZ-KRT. 8.

MAGYARORSZÁG KATOLIKUS KÉZREN LEVŐ ÉRVETLEN POSTÓGYÁRA!

Ápoljuk a jó zenét! Zene ápolás — lelki ápolás
Közismert és a legjobb

Harmóniumok

nemes orgonahanggal házi használatra, iskolák-, dalárdák-, templomok számára.
Magyarországban vezető harmóniumcég, legnagyobb harmóniumgyártó

Hörl Nándor

Budapest, II., Török-utca 8. száma

Telefon: 516-52. — Fizetéskedvezmény! — Sürgőnycim: Harmóniumok

A szerkesztésért és a kiadásért felelős: P. MAJSAI MÓR O. F. M. szentföldi b...
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, XII., Heinrich István-utca 3-5...
Kiadótulajdonos: A Kapisztrán Szent Jánosról nevezett ferences rendtartomány

Kapisztrán-nyomda Vác.

Printed in Hungary. Művezető: Farkass Károly

Terciárius naptár 1938 március hóra.

2. Hamvazószerda. A nagyböjt kezdete. Szigorú böjt.
4. A Szentkeresztút titkainak ünnepe. *AF. TBvil.* Elsőpéntek.
5. Ker. Szent János-József I. r. hv. *TBvil.*
6. Szent Koléla szűz II. r. *TBvil.*
9. Bolognai Szent Katalin szűz II. r. *TBvil.* Kántorböjt.
11. és 12. kántorböjti napok.
19. Szent József ünnepe *AF. TBvil.*
22. Szent Benvenút I. r. pk. *TBvil.*
24. Szent Gábor főangyal *TBvil.*
25. Gyümölcsoltó Boldogasszony *AF. TB.*
26. Boldog Didák-József I. r. hv. *TBvil.*
28. Kapisztrán Szent János I. r. hv. *TBvil.*
30. Regal. Szent Péter I. r. hv. *TBvil.*

Erénygyakorlatok e hónapra: A terciárius képviseli a világban az Evangélium fegyelmezett és mégis derűs szellemét. Nem egyeztetelhető tehát össze a rendi szellemmel az elpuhultság. Nézd Jézust! Barlangban születik. Barlangszerű lakásban él 30 éves koráig. Barlangban böjttől negyven napig, az Olajfák-hegyén barlangban tanítja a Miatyánkra tanítványait, a Getszemánikertben barlangban alszik, a Tháborhegyén barlangszerű helyen dicsőül meg és sírja is hegyoldalban van. A barlang pedig egyszerű, cícomázatlan, alázatlóságot lehel és imára ihlet. És te mit vársz a világtól?

Terciárius naptár 1938 április hóra.

1. Elsőpéntek. *TBvil* az önfelajánlásért.
4. Fil. Szent Benedek I. r. hv. *TBvil.*
10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. *AF.* Ugyanaznap *fojadalom megújítása. TB.*
17. *Húsvét. AF. TBvil.*
23. Assisi Boldog Egyed I. r. hv. *TBvil.*
24. Sigm. Szent Fidél I. r. hv. *TBvil.*
25. Szent Márk (könyörgő nap) stációs búcsú.
28. Boldog Luchézius, első terciárius. *TBvil.*
30. Cottolengói Szent Benedek-József III. r. hv. *TBvil.*

Erénygyakorlat erre a hónapra: A kövek fognak kiállani... És valóban elnémíthatatlanul hangzik Jeruzsálem romjainak szava! Érted, mit mondanak?... Dicsérned, magasztalnod, szeretned és áldozatok árán is követned kell isteni Üdvözítődöt!... Hallod, mit sóhajtanak? JÉZUS EGYEDÜL vonul és alig akadnak kilártó követők! Nem veszed észre, miért porlanak szél?... Mert szíved érzékellen, kapuja zárva. Neki töviskorona szorítja fejét, te pedig mikén jártalod eszed?

A Ferences Közlöny előfizetési ára:

Magyarországon negyedévre 0'90 P, Romániában egy évre 5'— P, Jugoszláviában egy évre 50 dinár, Amerikában egy évre 1'50 dollár.

Egyes szám ára: 30 fillér.

Lapzárta minden hó 12-én. — Megrendeléseket, reklamációkat a FERENCES KÖZLÖNY kiadóhivatala címére: Budapest, XII., Heinrich István-utca 3-5. kéziratokat es a lap szellemi részére vonatkozó leveleket pedig a FERENCES KÖZLÖNY szerkesztősége címére ugyanoda kell küldeni. — Kéziratokat nem adunk vissza. Lapunk közleményeit, cikkeit csak a szerkesztő külön engedélyével szabad más lapban megjelentetni, akkor is csak lapunkra való hivatkozással.

Postatakaréki befizető lapunk száma: 51.581. Telefon: 165--626.